Autor kultovní Démonské série

Peter V. Brett

Pouštní princ

přeložil
Richard Skolek

Pouštní princ

Díl první

Copyright © 2021 by Peter V. Brett

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Richard Skolek, 2026
Cover © Lenka Šimečková, 2026
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-8637-4 (pdf)

Peter V. Brett

Pouštní princ

přeložil Richard Skolek

SÁGA SOUMRAKU

DÍL PRVNÍ

FOBOS

Obsah

Slovo překladatele 11

1 JSEM OLIVA 13
2 OBOJÍ 23
3 KOMPROMIS 28
4 JSEM DARIN 50
5 MADŽÁOVÉ 56
6 KLUCI 72
7 ZRAZENÁ DŮVĚRA 91
8 RODINNÉ ŘEMESLO 103
9 BUNKR 117
10 POTÍŽE 124
11 MIČINA LEKCE 135
12 POKREVNÍ POUTA 144
13 DÁVNÍ KAMARÁDI 156
14 KOSTI 170
15 OTEC 179
16 GENERÁL DRVOŠTĚP 186
17 ÚNOS 201
18 UTAJENÝ PRINC 215
19 ZÁHADA 218
20 AURY 225
21 HRADIŠTĚ KRASIE 237
22 NIKDY NEPŘESTÁVEJ BOJOVAT 251
23 ČADAN 255
24 TIKA 267

25 ŠLICHTA 275
26 ZBRANĚ 287
27 UBÝVÁNÍ 296
28 NA ZDECH 304
29 MUŽI 314
30 ŽÍRŇÁCI 321
31 ALAGAJ'ŠARAK 335
32 DVA PRINCOVÉ 340
33 PROROCTVÍ SMRTI 347
34 DVOJČATA 357
35 POKREVNÍ OTEC 371
36 TOHLE NÁS PŘIJDE DRAHO 382
37 KOPÍ A OLIVA 390
38 BRATR 400
39 HEDVÁBNÉ VĚZENÍ 410
40 DAMADŽÁ 423
41 SOUMRAK 434
42 PRACH 441
43 PÍSEČNÁ BOUŘE 451
44 OÁZA ÚSVITU 459
45 DOMÝŠLIVOST 469
46 PRINC OLIVA 481
47 ODDANOST 488
48 HARÉM 501
49 POD ZÁMKEM 509
50 CHODBY 522
51 UBÝVÁNÍ 529
52 OPUŠTĚNI 541
53 NOČNÍ ZÁVOJE 544
54 LEŽ A KLAM 556
55 NADVLÁDA 566
56 PROMĚNA 576
57 PIŠTEC 582
58 DOLŮ JE TO POŘÁDNÁ DÁLKA 588
59 PROLÉVÁNÍ KRVE 593

60 V MOCI DÉMONA 601
61 POSLEDNÍ AUDIENCE 607
62 OTEC ČEKÁ 615

Rodokmen 618
Slovníček krasijštiny 621
Grimoár chran 631
Poděkování 641

pro Cassandru

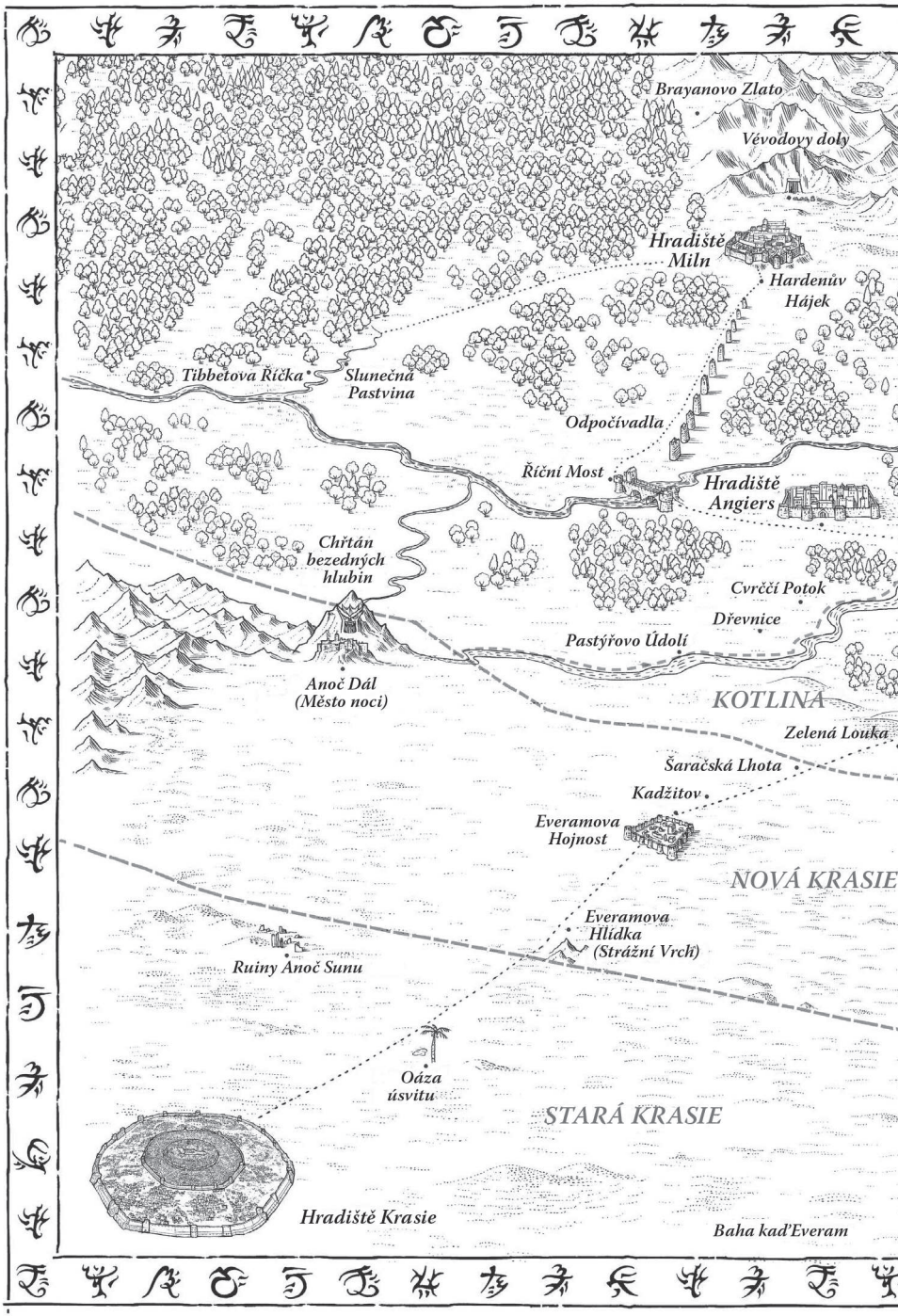
Brayanovo Zlato
Vévodovy doly
Hradiště Miln
Hardenův Hájek
Tibbetova Říčka
Slunečná Pastvina
Odpočívadla
Říční Most
Hradiště Angiers
Chřtán bezedných hlubin
Cvrčící Potok
Dřevnice
Pastýřovo Údolí
Anoč Dál (Město noci)
KOTLINA
Zelená Louka
Šaračská Lhota
Kadžitov
Everamova Hojnost
NOVÁ KRASIE
Everamova Hlídka (Strážní Vrch)
Ruiny Anoč Sunu
Oáza úsvitu
STARÁ KRASIE
Hradiště Krasie
Baha kaď Everam

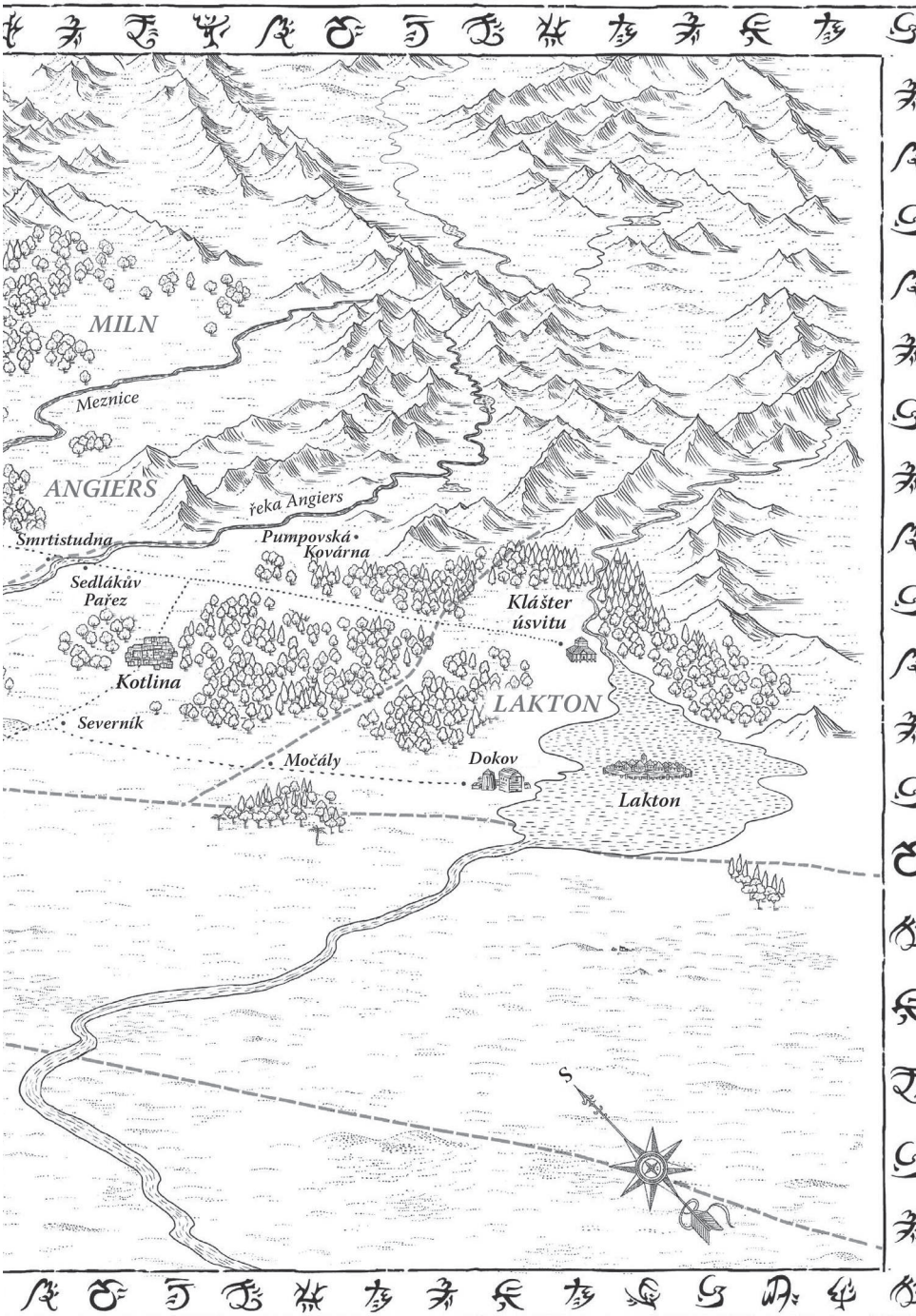
MILN
Meznice
ANGIERS
řeka Angiers
Smrtistudna
Pumpovská Kovárna
Sedlákův Pařez
Klášter úsvitu
Kotlina
LAKTON
Severník
Močály
Dokov
Lakton
S

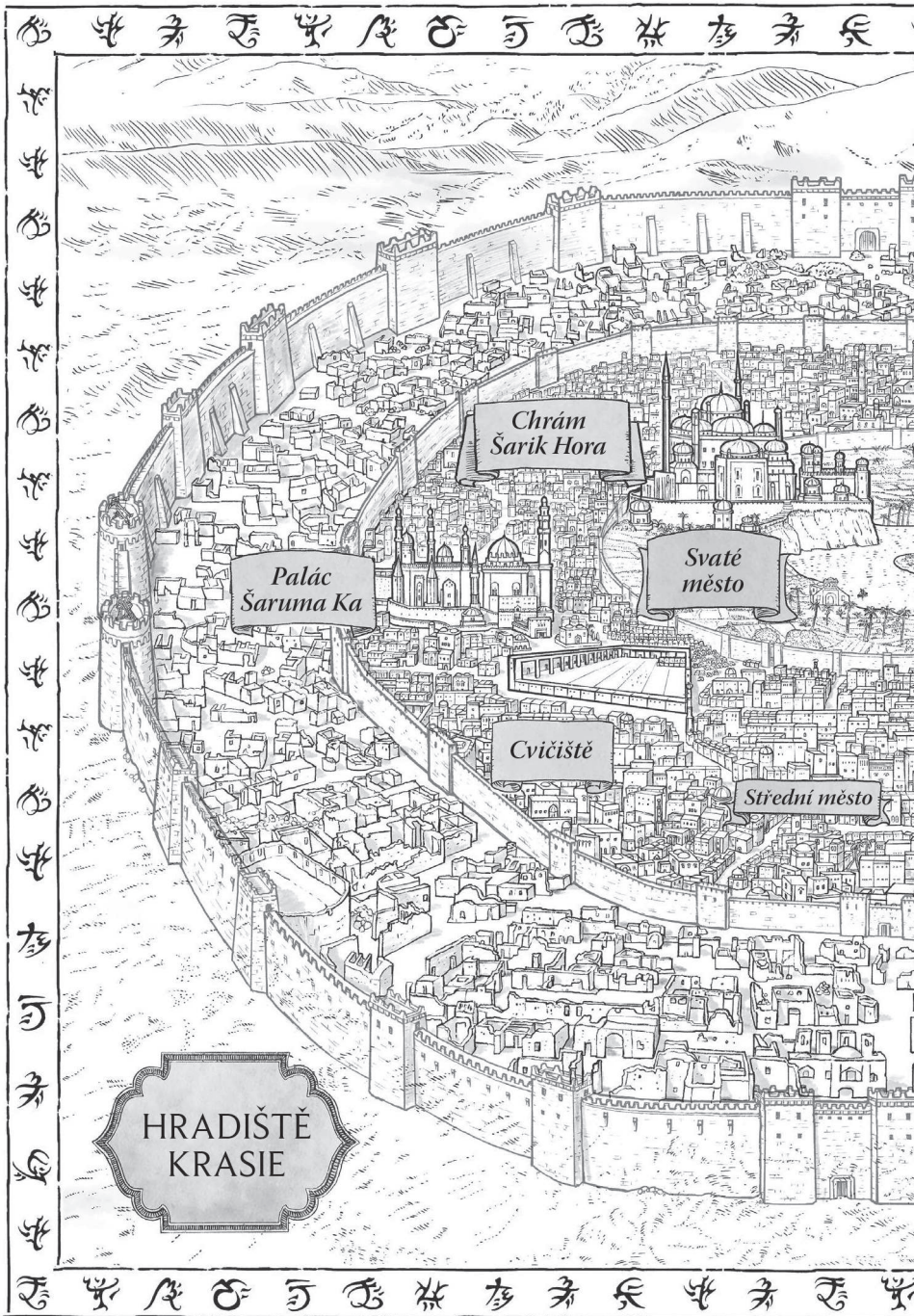
Chrám
Šarik Hora
Palác
Šaruma Ka
Svaté
město
Cvičiště
Střední město
HRADIŠTĚ
KRASIE

Oáza
Velký bazar
Palác Andry
Velká brána
Labyrint

SLOVO PŘEKLADATELE

Pokud se s Peterem Brettem setkáváte poprvé, můžete tuto poznámku přeskočit a pustit se do čtení; vám ostatním bych rád vysvětlil, proč jsou některé věci jinak, než si pamatujete.

Jak v poděkování zmiňuje i sám autor, *Pouštní princ* má v rámci jeho tvorby zvláštní postavení – jde o začátek nové ságy, zároveň se ale v textu objevují postavy a reálie známé z předchozích příběhů. Podobně komplikovaná je i situace na českém trhu, knihu totiž vydává jiné nakladatelství než to, pod jehož hlavičkou vycházel původní cyklus.

Jako Brettův nový překladatel jsem se tak dostal do situace, kdy jsem se snažil dosáhnout dvou různých cílů – zachovat kontinuitu převodu jeho fikčního světa do češtiny, a zároveň zajistit, aby byl překlad této knihy co nejvěrnější originálu. Brzy jsem bohužel zjistil, že se dané záměry do jisté míry vylučují, a tak jsem se nakonec rozhodl pro kompromis v podobě směsi původního a nového.

Rád bych vás na tomto místě uklidnil – změny nejsou nijak divoké, nemusíte se tedy bát, že byste tápali nebo že byste svůj oblíbený svět nepoznávali. Stejně tak vás chci ujistit, že nejsou nahodilé – každý jednotlivý termín a jev jsem pečlivě zvažoval a k úpravě přistoupil jen tehdy, pokud jsem byl přesvědčen, že je to nutné.

Chápu, že tento kompromis zcela neuspokojí nikoho, přesto věřím, že to byla nejlepší možná volba, která respektuje autora i jeho oddané čtenáře. Nemějte mi to tedy prosím za zlé. Věřím, že si na novinky brzy zvyknete a knihu si užijete stejně jako ty předchozí.

1

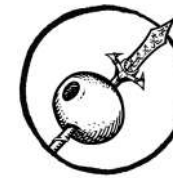

JSEM OLIVA

349 p. N.

Když mě Miča zatahá za dlouhé černé vlasy, protože je potřebuje rozdělit, aby mi je mohla zaplést do copů, nepříjemně mi trhne hlavou. Jsem na to zvyklá. Od chvíle, co jsem se narodila, mnou cloumají, abych dostála něčím očekáváním.

„Nevrť se," utrhne se na mě babi Elona a znovu na štěteček nabere pudr. „Málem jsi ho měla v oku."

„Proč mě vlastně líčíš," reptám, „když si pak na sebe stejně musím vzít tu plachtu?"

Elona se zasměje. „Na pudr je čas vždycky." Vím, že to myslí vážně. Pokaždé je naprosto dokonalá, nikdy jsem ji neviděla neupravenou. Jakmile je hotová s očima, začne se věnovat řasám. „Jsi kotlinská princezna. Jo, oblečeš si ten samej pytel na brambory jako ostatní učednice, ale ty holky k tobě vzhlížejí. Takže nutně musíš být ze všech nejkrásnější."

„Mistryně Darsy nás má dneska zkoušet z bylinkářství," povídám. „Potřebuju tam být dřív, abychom se se Selen stihly navzájem prozkoušet."

„Tss!" zasyčí Miča nesouhlasně. „Na to jsi měla pamatovat včera v noci, sestro."

Máme s Mičou stejného otce, Ámana Džardira, který sedí na trůnu Krasie, ohromné a mocné říše na jihu. Než jsem se narodila, Thesa a Krasie spolu válčily. Někteří tvrdí, že kdyby nebylo mě, bojovaly by spolu dodnes. Podle matky je to nesmysl, něco na tom ale možná přece jen bude, protože mi nechce dovolit, abych navštívila otcův dvůr. Většinu toho, co vím o svém národě, jsem se dozvěděla od Miči a učitelů ve škole.

Miča vyrůstala v Krasii, což dosvědčuje jednoduchý černý šat, jenž zakrývá vše kromě obličeje a rukou. I ona si napudrovala tváře a namalovala

rty, ačkoliv to uvidí jen lidé v této místnosti a Kendall, její manželka. Miča je učiněná kráska, kdykoliv ovšem opustí soukromí mých komnat, zahalí si spodní polovinu obličeje bílým závojem, který značí, že je vdaná.

Je jí přes třicet, tedy dvakrát tolik co mně, takže jsem ji vždycky brala spíš jako chůvu než jako sestru. Když o to požádám, vévodkyně si na mě udělá čas, pokaždé má ovšem kolem sebe nějaké sloužící a rádce, takže mám pocit, že ji zdržuju od nějakého zásadního rozhodnutí. To Miča mi češe vlasy, drhne mi záda a všude mě doprovází. Miluju ji a ona mě taky, pořád ve mně ale vidí dítě a její pravidla jsou někdy zbytečně přísná.

„Moje vykutálená dceruška je k ničemu, ta by ti stejně vůbec nepomohla," prohlásí babi. „Selen je zrovna tak chytrá jako krásná, takže nic moc. Kromě toho jsi dcerou vévodkyně. Komu záleží na nějaký zkoušce z bylinkářství?"

„Vévodkyni," odtuším. „Jestli se v jediné odpovědi spletu… noci, ona by mi vyčítala i to, kdybych odpověděla správně, ale ne *dost* správně."

Babi se zasměje. „Jo, to zní jako moje Leesha. Co bylinkářství… já bych se na tvým místě bála spíš cvičiště. Posledně jsem ti tu modřinu na tváři ještě musela zapudrovat."

„Selen mě náhodou trefila." Je to pravda, ale ne celá pravda. Selen se trefuje dost často. Taky je nejlepší žačkou kapitánky Wondy. „A ta modřina byla do rána pryč."

„Ne, ráno byla ještě vidět." Babi se nikdy nevzdává, a to ani tehdy, když nemá pravdu. „A jde přece o něco jinýho. Všude stojí stráže, takže nechápu, proč se musíte rvát na dvoře."

„*Šarusák* je zábavnější než bylinkářství," odvětím. „A taky mi na rozdíl od něj jde."

„Já za ty léta poznala spoustu lidí, co uměli bojovat," řekne babi. „A většina z nich už tu s náma není. Nejspíš náhoda."

„Po princezně vždy půjdou nepřátelé její rodiny," vloží se do toho Miča. „Budou-li jednoho dne stráže příliš daleko, bude Oliva ráda, že se dovede ubránit sama."

Málem protočím panenky. Co ví chůva Miča o boji? V životě jsem ji neviděla ani zašlápnout broučka. Vždyť ani její maso. „Ty jsi přece taky princezna. Tak proč nebojuješ?"

„Kmen Kadži má mnoho princezen," opáčí Miča. „Kdyby se mi něco stalo, mohou mě zastoupit desítky jiných. Kotlina má ovšem jen jednu – po své matce se musíš vlády ujmout ty."

Nemá v hlase ani stopu smutku, stejně tak dobře by mohla mluvit o počasí. Přesto mě ta slova tíží. Otec má mnoho manželek a Mičina matka je v této hierarchii nízko. Když byla Miča jen o málo starší, než jsem teď, musela opustit věhlasné letní paláce Krasie a přestěhovat se do chladné a deštivé Thesy za lidmi, kteří byli kdysi její nepřátelé. A to jen proto, aby tu dělala chůvu své nejmenší sestřičce.

Připadá si tu jako ve vyhnanství? Já bych určitě trpěla, ona ale nikdy ani slůvkem nenaznačila, že by ji to trápilo. Je tady v Kotlině šťastnější než já.

„Hotovo," oznámí Miča.

„Já taky." Elona se mě naposledy dotkne rtěnkou. „Našpul rty."

Stisknu je k sobě a v zrcadle zkontroluju, že je barva nanesená rovnoměrně. I když jsem tolik spěchala, musím se při pohledu na její dílo usmát. Já to se štětečkem docela umím, ale babi – o které je známo, že se štítí jakékoliv práce – je hotová umělkyně. Mám snědou kůži po otci, což je takhle daleko na severu nezvyklé, ona mi ovšem perfektně sjednotila a zmatnila pleť a nenápadně zdůraznila vysoké lícní kosti a ostře řezanou čelist.

Modré oči jsou v Krasii raritou, pár lidí je ale má. Musel je mít i někdo z otcovy rodiny, ty mé jsou totiž stejně blankytné jako ty Eloniny. Už tak kontrastují s mou tmavou pokožkou, ona je ovšem ještě zdůraznila stíny a zvýraznila mi řasy, takže jsou naprosto nepřehlédnutelné.

Mičiny copy mi kolem hlavy vytvářejí dokonalou korunu a vzadu se spojují do jediného. Je to tak elegantní, že by se za to nemusela stydět ani vévodkyně, zároveň ale dost bezpečné, abych s tím mohla na cvičiště.

„Holka, ty to s vlasama ale umíš." Babi se k ní nakloní a zatahá ji za hidžáb. „Tak proč ty svoje schováváš jak nějaká pradlena?"

Miča nemá ráda, když se někdo dotýká jejího šátku, neřekne však nic, jen se odtáhne, aby na ni Elona nedosáhla. Občas se mi zdá, že jsem jediný člověk na světě, který se jí nebojí. „To přece víš."

Ano, ví, ale je jí to jedno. Babi si vždycky strašně užívá, když může svými řečmi všechny přivádět do rozpaků.

„Jo," odfrkne si Elona. „Protože *se nesluší* dráždit chlapy něčím, co nemůžou mít. Jako kdyby to nebylo přesně obráceně! Když si chceš chlapa obtočit kolem prstu, musí se mu z tebe zamotat hlava."

„Já o žádného muže na prstu nestojím," opáčí Miča.

„Ani jinde." Babi se zasměje. „Jak se má Kendall?"

Chůva Miča má obvykle dost prořízlou pusu, ohledně své manželky je ovšem zdrženlivá. Kendall Démonpěva je matčinou dvorní heroldkou. Je rozpustilá a okouzlující a obléká si různé pestrobarevné šaty – některé z nich mají průstřihy, které musí cudná Miča považovat za skandální. Ty dvě jsou do sebe ale zamilované víc než kdokoliv jiný, koho znám.

Miča sklopí zrak. „Mé *dživě*," užije krasijské slovo pro manželku, „se daří dobře, děkuji."

Přidrží mi hrubou modrou kytlici bylinkářské učednice, abych si ji mohla obléct. Látka je tmavá a nezdobná, tkaná tak, aby zahřála a nechytala špínu, ne aby se dobře nosila.

Štípe mě na kůži. Nesnáším jak to oblečení, tak všechno, co představuje. Tohle nejsem já. Noci, někdy sama nevím, kdo jsem, ale jsem si jistá, že tohle ne.

Nazuju si obyčejné hnědé plátěné boty, které jsou příjemné a nevýrazné a hodí se jak do zahrady, tak do univerzitních sálů.

Každého ševce v Kotlině znám jménem a mám místnost, kde jsou jenom boty. Sandály i ty, co mi sahají po kolena, s podpatky i bez nich. Boty k jakémukoliv oděvu a pro každou příležitost, boty z jemného hedvábí i nablýskané kůže, hadí i té obyčejné.

Většinou se ovšem musím spokojit s *plátnem*, protože právě to matka před třiceti lety nosila jako učednice.

„Zavři oči." Babi přede mě rozstříkne obláček parfému a já jím projdu. Takhle mě to naučila. „Nechcem, aby nějaká drbna začala rozhlašovat, že kotlinská princezna po *šarusáku* zrovna nevoní."

„Nesmysl," opáčím. „Můj pot voní po růžích a skořici."

Elona se zachechtá a uhladí mi hrubou látku na ramenou.

„I v tomhle pytli na brambory jsi pořád ta nejhezčí holka v celý Kotlině, stejně jako jí byla tvoje máma." Zamrká. „A jako jí kdysi dávno byla tvoje babi."

„Nejhezčí jsi pořád ty," odpovím jen napůl v žertu. Babi je sice přes šedesát, vlasy má ovšem pořád černé jako noc, takže krásně kontrastují s její hladkou světlou kůží. Pomáhá si pudrem, vlasy si barví a nebojí se hlubokých výstřihů, to ale u dvora dělá každá žena. A ani ty mladší nepřitahují tolik pozornosti jako Elona Papírová.

„Okouzlující jak žakéř." Babi mě chytí za ruce, nakloní se ke mně a políbí vzduch u mé tváře, aby mi nezkazila líčení. Obvykle se okamžitě pohádá s každou ženou, co jí přijde do cesty, mě má ovšem z nějakého důvodu ráda, za což jsem vděčná.

Popadnu knihy a spěchám z komnat. Elona s Mičou jdou za mnou.

Dole v sále na mě čeká moje teta Selen. Je o tři měsíce mladší než já. Jako malé jsme měly kolébky ve stejné místnosti a od té doby jsme nerozlučné.

Neznám nikoho, kdo by přišel na svět stejně skandálně jako já, jenom Selen. Bábina milostná aféra s generálem Garedem je příběh jako z nějakého žakéřského vyprávění a málem rozbila dvě manželství. Děda Erny se s tím nějak smířil, ale Emelia, Selenina nevlastní matka, rozhodně ne.

Jen co ji babi Elona zahlédne, ušklíbne se. Její vlastní hříva je leskle černá jako nejhlubší noc a generál Gared měl prý zamlada vlasy žluté jako slunce, Selenina kštice je ovšem strakatá – někde téměř blond, jinde dohněda. „Nemůžeš služebný říct, aby ti to vrabčí hnízdo učesala, než si ho zapleteš do copů?"

„Kde by pak ti vrabci bydleli?" Jelikož je s ní její matka neustále nespokojená, Selen se naučila, jak si onu nespokojenost užívat. Otočí se ke mně. „Zeptala ses vévodkyně na tu cestu po okrscích?"

Okružní cesta se koná jednou ročně o letním slunovratu a pro dospívající děti představuje příležitost vidět odlehlé končiny vévodství. Obejdou během ní všechny obří velechrany, které Kotlinu střeží před démony, a pak opustí bezpečné území a zamíří do pohraničí.

„Nikam nepůjde a ty taky ne," prohlásí zlostně babi. Když si jí člověk nevšímá, popudí ji to ještě víc, než když ji dráždí. „Tady v hlavním městě máte všechno, co potřebujete, včetně teplý vody v trubkách. Pohled na nějaký nemytý vidláky za tu námahu vážně nestojí, o spaní na tvrdý zemi ani nemluvě."

„Bude to dobrodružství." Selen si matky dál nevšímá, aby ji vyprovokala. „Kdoví, třeba uvidíme i démona!"

Obrátím oči v sloup. Během let jsme se Selen mluvily se spoustou vracejících se turistů a nikdo z nich nikdy nezahlédl víc než keř šelestící ve větru. Každý ví, že démoni byli během války vyhlazení.

„Když mi bylo tolik, co vám, žádný velechrany jsme neměli," praví Elona. „Zato démonů jsem viděla tolik, že mi to na zbytek života stačí. O nic nepřicházíte."

Selen si založí ruce na hrudi. „Táta už mi to povolil."

„Ale, ale. Vážně?" Babi si dá ruce v bok. „To bych se na to podívala."

„Řekl mi, že kdybys to s ním chtěla probrat, můžeš se za ním zastavit." Elona se zamračí o něco víc a Selen se v očích objeví šibalské jiskřičky. Obě vědí, že babi si do domu generála Gareda netroufne. Jestli si s ní na tomhle světě někdo nezadá, pak je to Selenina nevlastní matka Emelia.

„Dřív nebo později z tý skrýše bude muset vylézt," odtuší Elona, pak to ovšem vzdá, otočí se a rozzlobeně odejde. Selen ji vyprovodí neslušným gestem.

„Tss," zasyčí Miča. „Evedžá nás učí, že škodolibost snižuje cenu vítězství, a navíc vybízí Everama, aby nám uštědřil lekci pokory."

„To třeba jo," přikývne Selen, „ale noci, ono je to tak fajn."

„Nechápu, proč se musíš s každým pohádat," poznamenám, zatímco spěcháme přes nádvoří.

„Kdyby ses občas s někým porafala, možná by někdy bylo po tvým," opáčí ona.

Kočár, který nás má zavézt k Bylinkářské univerzitě, už na nás čeká. Wonda Drvoštěpová, kapitánka matčiny palácové stráže, si povídá s kočím.

„Dobrý ráno, Olivo." Wonda se na mě přátelsky usměje. Má malé oči, mnohokrát zlomený nos a zjizvenou tvář. Co do vzrůstu ji předstihnou jen ti nejvyšší muži Drvoštěpské Kotliny a kapitánka svou práci i v míru bere natolik vážně, že nesundává dřevěnou zbroj a je naježená zbraněmi.

Na zádech má připevněný toulec se šípy a volný luk bez tětivy. Viděla jsem, jak rychle ho dovede napnout, když zvětří nebezpečí, a taky během každých Oslav slunovratu získá stuhu pro nejlepšího lukostřelce. Kromě

toho má na stehně dlouhý nůž a na zádech ještě kopí, které nosí křížem k luku. Žádné elegantní šermířské kopí určené pro hry, ne, tohle je krátká surová zbraň a hodí se k jediné věci. O jejích hrdinských skutcích během války s démony si lidi šeptají dodnes.

Rozhlédne se kolem, pak zajede rukou do kapsy a vytáhne dva malé zatočené papírky. „Vzala jsem vám cukrkandly, před mámou ale ani muk. Ode mě je nemáte."

Ten dárek člověku o kapitánce Wondě prozradí všechno, co potřebuje vědět. Miluje nás a položila by za nás život, zároveň pro ni ovšem vždycky budeme děti.

„Paráda!" Selen okamžitě popadne svůj bonbón a jediným pohybem ho rozbalí a strčí si ho do pusy.

„Díky, Won." Taky si vezmu svůj cukrkandl, strčím si ho ale do kapsy. Když kapitánka vidí, že ho na rozdíl od Selen nehodlám sníst hned, zatváří se zklamaně a mě to zamrzí. Mám ji moc ráda a chci, aby byla šťastná, já už ale dítě nejsem.

„Co tu děláš?" zeptám se jí. Wonda se od matky obvykle nehne ani na krok.

„No, co." Kapitánka si promne šíji a sklopí zrak k zemi. „Zrovna jsem šla kolem a viděla jsem kočár. Tak jsem vás chtěla pozdravit."

Je vážně špatná lhářka, ale já to nechám plavat. Wonda matčina tajemství střeží nešikovně, většinu jich ovšem uhlídá.

Kapitánka se otočí k odchodu, pak se zastaví, jako by si na něco vzpomněla. „Mimochodem, tvoje máma se později hodlá zastavit na univerzitě." Nečeká na odpověď, obrátí se a rychlým krokem zamíří ke schodům. „Uvidíme se na cvičišti."

„Co to mělo být?" nechápe Selen.

„Varování," opáčím.

Nový podkoní, Perin, nám nachystá schůdky, abychom mohly vylézt do kočáru. Perin je hodně vysoký a už několikrát jsem se přistihla, jak zírám na jeho bradu. Babi ho jednou nazvala mladým hřebečkem a doprovodila to vilným pohledem.

Když za námi zavře dvířka, Selen na něj mrkne.

„Co to mělo být?" zeptám se.

„Nevím, o čem mluvíš." Zacuká jí v koutcích, snaží se ubránit úsměvu.

Nenápadně kývnu na Miču a tázavě zvednu obočí. Moje sestra drby miluje, víme ale, že všechno, co udělám já nebo Selen, vždycky nahlásí matce.

Selen pokrčí rameny a zakření se. „Včera jsme se tři hodiny pusinkovali!“

Civím na ni. „Kecáš.“

„Tss!“ Miča nakrčí nos. „Ten hoch kydá hnůj ve stájích. Z toho by vhodný manžel nebyl.“

„Já taky žádného manžela nehledám,“ zasměje se Selen. „Jenom rty.“

Otočím se k Miče. „Neříkej to prosím matce.“

„Pche.“ Mávne rukou. „Kdybych za ní běžela pokaždé, když dá Selen klukovi pusu, neměla bych čas na nic jiného.“

Selen se rozřehtá jako pominutá. Já se zamračím, protože jí tu svobodu závidím. Je snadné považovat Miču za *naši* chůvu, protože se odmalička stará o nás obě, je tu ale kvůli mně. Kdybych měla podobné tajemství já, tak by si ho pro sebe rozhodně nenechala, a hlavně by nedovolila, aby se ke mně nějaký kluk dostal tak blízko, abych mu dala pusu. Myslím, že jsem v naší třídě jediná, která to ještě nezkusila. Zato Selen… u té jsem to dávno přestala počítat.

Přitisknu si učebnici bylinkářství na prsa a vyhlédnu okénkem kočáru ven.

Selen mě strčí do ramene. „Hele, co tě žere?“

„Nic,“ odpovím, Selen si ovšem založí ruce na hrudi. Zná mě až moc dobře.

„Kecy v noci.“

Chce si o tom se mnou povídat. Už jsme to rozebíraly snad tisíckrát, teď nás ale poslouchá Miča. „Bojím se té zkoušky, to je všechno.“

Zmateně zamrká. „Jaké zkoušky?“

„Ředitelka Darsy nám nikdy nedopřeje víc než deset dní bez neohlášené písemky,“ vysvětlím. „A od té poslední je to deset dní dneska.“

Selen se zašklebí. „Takže *možná* budeme psát písemku.“

Ranní obavy jsou rázem zpátky. Wonda mě varovala, že tam dnes bude i matka, takže jsem si tím testem jistá dvojnásob. Matka si pokaždé vyhradí čas na to, aby se mnou „probrala“ moje chyby.

„Nejsem dostatečně připravená,“ řeknu. „Doufala jsem, že se navzájem prozkoušíme, ne že budeme probírat, kdo se s kým líbal.“

Selen si povzdechne. „Za těch deset minut biflování už stejně nic nedohoníme. Navíc jsi v bylinkářství lepší, než si myslíš. Zvládneš to."

„Prolézt s odřenýma ušima nestačí."

Protočí panenky. „Vévodkyně bude zklamaná, ať dopadneš jakkoliv. Mámy už jsou prostě takové." Pak spustí vyšším a nadutým hlasem, který je skvělou imitací toho Elonina: *„Raději se pořádně uč, holčičko, krásy jsi totiž moc nepobrala!"*

„Nesmysl," opáčím. Selen po otci zdědila velkou bradu a široká ramena. Já jsem vyšší než většina hochů v našem věku, ona ale přerostla i mě a na pažích a zádech se jí rýsují svaly. K pudřence má hluboký odpor, a když už ji babi násilím usadí k toaletnímu stolku, je pravděpodobné, že se šminek na tváři při nejbližší příležitosti opět zbaví.

Je spíš pohledná než půvabná, jenom Elona ovšem může být natolik marnivá, aby si myslela, že je ošklivá.

„Já vím," řekne Selen. „Kráska jsi tu vždycky byla ty, ale já taky nejsem k zahození a kluků, co se se mnou chtějí pusinkovat, je spousta. Koho zajímá, jestli se líbím mámě? A ty bys tu svou taky měla pustit z hlavy. Hned bys byla šťastnější."

Pohrdavě si ji změřím. „Ovšem na tom, co si myslí generál, ti záleží."

Odfrkne si. „Jo, ale to neznamená, že si nemůžu dělat, co chci. Když jsem se včera ve stájích pusinkovala s Perinem, přišel tam táta a dal Sesuvovi jablko."

Vzhlédnu a ona se vítězoslavně rozzáří. Teď má mou plnou pozornost. „Generál Drvoštěp vás načapal?" Přemítám, jak je možné, že Perin neleží ve špitále.

Selen nakrčí nos. „Tomu jsme o vlásek unikli. Schovala jsem se totiž na jediném místě, kde by mě nikdy nehledal."

Zakryju si oči. „Stvořiteli, to ne."

„Do koblih!" Její úsměv je nakažlivý. „Když jsem vylezla, smrděla jsem jako hnojová kára a Perin už se ke mně tolik neměl."

Miča zavyje a já to nevydržím a rozesměju se. Na chvíli pustím z hlavy učivo i matku a připomenu si, proč mám Selen tak ráda. Musela se hrozně ovládat, aby se o tu historku nepodělila hned, a místo toho poslouchala, jak si stěžuju na test, co možná vůbec nepřijde.

„Půjdeš za ním zas?“ Příčí se mi, jak moc mě ta představa vzrušuje a že místo vlastních příhod žiju těmi jejími. Hned bych si to s ní vyměnila.

„Fuj.“ Selen mávne rukou. „Když budu pradleně často nosit sváteční oblečení, co smrdí hnojem, začne jí to vrtat hlavou.“

„A co?“ Snažím se skrýt zklamání, v hlase se mi ale ozve jasně. „Perin není nejzářivější chrana, ale fešák to je.“

Pokrčí rameny. „Už jsme se líbali. Poprvé je to vždycky nejlepší. Podruhé si chtějí povídat a pak už je to jenom horší.“

Potlačím v sobě závist a zavrtím hlavou. „Je jí patnáct, a přece už je protřelá.“

„Říká holka, co ještě nikdy nikomu nedala pusu.“ Myslí to kousavě, jakmile si ovšem všimne, jak jsem se zatvářila, její výraz zjihne.

„Já se na rozdíl od tebe nemůžu pusinkovat s každým klukem, co jde kolem,“ namítnu.

„Nejsou to vždycky jenom kluci,“ připomene mi Selen. „Vzpomínáš si, jak jsem to učila Sandy Pastvinovou a ona pak za námi snad dva týdny všude chodila?“

„To bylo nejspíš tím, že jsi v těch lekcích pokračovala,“ poznamenám.

Zakření se. „Jo, na tom něco bude. Snažila jsem se každopádně naznačit, že jen papouškuješ, co říká vévodkyně. Pusinkovat se za zády rodičů patří k mládí. Já to dělám. Proč bys nemohla i ty?“

Střelím pohledem po Miče, která má aspoň tolik taktu, aby se dívala z okna. Nevzpomínám si, kdy se ke mně naposledy přiblížil kluk v mém věku a ona se mezi nás nepostavila.

Není za tím ovšem jen to, že by byly Miča s matkou přehnaně starostlivé. Důvodem není ani obava, že kdyby dceru vévodkyně načapali s podkoním, okamžitě by se to šeptandou rozneslo po celém paláci.

Jde o to, že po pusinkování obvykle přichází něco dalšího.

2

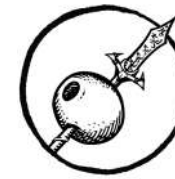

OBOJÍ

„Chci si vyzkoušet boj proti soupeři."

Byl to naprosto rozumný požadavek. Už mě unavovalo provádět *šarukiny* pořád dokola jen tak do vzduchu, aniž bych chápala, jak ty jemné pohyby uplatnit při skutečném zápase.

Bylo mi tehdy pět.

„V žádném případě," odmítla to matka.

„Selen to generál dovolil." Vyslovila jsem ta slova triumfálně, protože jsem si byla jistá, že jsem ji dostala do pasti.

Ona ovšem jenom mávla rukou. „Názor Gareda Drvoštěpa mě vůbec nezajímá. Tvůj otec to není."

„Selenin bratr Steave bojovat může." Snažila jsem se, aby to neznělo moc žadonivě, tušila jsem ale, že se to nepodařilo. „A to má teprve tři."

Matka si začala mnout spánek, což nikdy nebylo dobré znamení. „S tím taky nesouhlasím. Ale s chlapci je to jiné."

„Proč?" obořila jsem se na ni. „Protože má pindíka? Toho mám taky. Tak proč nejsem kluk?"

Ještě pořád si vzpomínám, jak jí najednou ztuhl obličej, ačkoliv bývala jinak tak klidná. „A ty bys to chtěla, broučku?"

Na to jsem odpovědět nedokázala. Aspoň ne tak, abych si mohla být jistá, že dostanu, co chci. Vycítila jsem ovšem, že matka váhá. A tak jsem si založila ruce a zkusila na ni zatlačit. „Chci si vyzkoušet boj."

Ona ale myslela na něco jiného. Klekla si ke mně, na hlavě se jí třpytila koruna z chraněného elektra. Dotkla se mé tváře, v očích vážný a trochu smutný pohled.

„To, jestli jsi dívka, nebo chlapec, při nácviku boje nehraje roli," pravila. „Dnes už tyto věci nejsou tak důležité jako kdysi, a pro tebe už vůbec ne."

Nerozuměla jsem jí. „Jak to myslíš?“

„Jsi má dcera,“ opáčila vévodkyně, „ale také můj syn.“

„Cože?“

Když si na to vzpomenu, přeju si, abych se tehdy dovedla vyjádřit líp, ta slova ovšem nedávala smysl. Od doby, co jsme se se Selen jako malé koupaly, jsem věděla, že jsme odlišné, nijak jsem to ale neřešila. Ano, čůraly jsme jinak, taky jsme ovšem měly jinak barevné vlasy, oči a kůži. Proč na čemkoliv z toho záleželo? To, co jsme měly společné, všechny rozdíly převažovalo.

„Měla ses narodit jako dvojčata,“ pokračovala matka. „Dvě vajíčka oplodněná ve stejném okamžiku – chlapec a dívka.“

Bylo to na mě dost složité, ale věřila jsem jí to. Tehdy by mě ani nenapadlo, že by se v něčem mohla mýlit. „Co se stalo?“

„Krátce potom, co jsme tě počali, se tvého otce pokusil zabít démonský princ. Málem se mu to povedlo. Jeho první žena Inevera a já jsme neměly jinou možnost než použít magii *hora*, abychom ho zachránily.“

Tenhle příběh už jsem znala. V matčině tvrzi byl legendou. Všichni vědí, že se vévodkyně s Damadžou nenávidí, ale žijí spolu v míru, údajně právě kvůli téhle noci.

„Já tomu nerozumím.“ Ta slova připadala nanicovatá i mému mladičkému já – vůbec nevystihovala šíři toho, co jsem cítila. Stěží jsem si dovedla představit početí, natožpak to, na co narážela matka.

„Když si podmaníš magii, část pak proudí tebou,“ vysvětlovala. „Ta energie tě může načas učinit silnější. A rychlejší. Zostří ti smysly a urychlí uzdravování.“

Pořád jsem to nechápala. Naklonila jsem hlavu na stranu.

Matce se sevřelo hrdlo, jako by ji nutili spolknout nějaký nevábný lék. „V tom okamžiku jedno vajíčko pohltilo to druhé.“

Vzpomínám si, že než jsem se zmohla na odpověď, dlouho jsem na ni hleděla. „Takže jsem… snědla svého bratříčka?“ Pořád jsem tomu úplně nerozuměla, ta myšlenka na mě byla moc složitá a děsivá – ale ne tolik děsivá jako ta další. „Nebo… jsem snědla svou sestřičku?“

„Nikdo nikoho ‚nesnědl‘!“ Netuším, na jakou odpověď se matka připravovala, tahle to ovšem zjevně nebyla. „A vůbec – proč záleží na tom, kdo koho pohltil?“

To bylo přece jasné. „Jak jinak zjistím, kdo jsem?“

„Nejsi ani bratříček, ani sestřička,“ opáčila. „Jsi oběma – součet všeho, čím by každý z nich mohl být.“

Hlavou mi vířily otázky, už tehdy jsem ale cítila, která z nich je nejdůležitější. „Jestli jsem nikoho nesnědla, proč to musíme tajit?“

Matka si povzdechla a za řeči mi uhlazovala vlasy a šaty. „Protože na světě není nikdo jako ty, Olivo. Kouzla dala vzniknout něčemu, co příroda stvořit neumí. Můžeš děti rodit sama, nebo jen někoho oplodnit, a to bude pro různé lidi znamenat různé věci. Kdyby se dědicové tvého otce začali bát, že bys mohla mít nárok na Trůn lebek v Nové Krasii, těžko říct, čeho by byli schopni.“

Nic z toho pro mě moc neznamenalo. Ta obava byla vzdálená jako mrak daleko na obzoru. Prohlížela jsem si svoje dlaně, paže, tělo. Všechno jsem dobře znala, a přece to v něčem zároveň bylo nové. „Takže nejsem holka?“

„Jsi tím, čím chceš být,“ odpověděla matka. „A ať se rozhodneš jakkoliv, já tě budu milovat a vždy tu pro tebe budu. Pokud chceš zůstat děvčetem, máš mou plnou podporu. Pokud se chceš raději stát chlapcem, máš mou plnou podporu. Jestli chceš vytroubit do světa, že jsi obojím, máš mou plnou podporu.“

Chytila mě za paže a jemně mi je sevřela. „Pochop ale, že některé z těch cest budou obtížnější než jiné. Pokud jsi děvče, národ tvého otce tě bude chtít za nevěstu. A pokud jsi chlapec, mohou ti chtít ublížit, nebo mi tě vzít.“

Tomuhle varování jsem na rozdíl od těch předchozích porozuměla. Pořád jsem byla zmatená, rozhodně jsem si ale nepřála, aby mě matce sebrali.

„Čím tedy *chceš* být?“ zeptala se mě.

Měla jsem před očima Seleniny mladší bratry, kteří za námi neustále běhali – byli těžkopádní, ukřičení a věčně umolousaní. Pak jsem si vzpomněla na našeho kamaráda Darina Sedláka a jeho špatně padnoucí oblečení, špínu pod nehty a to vrabčí hnízdo, co měl vždycky na hlavě. A na strýčka Gareda – mohutného, chlupatého a páchnoucího potem a pivem.

A potom jsem si vybavila, jak si s babi hrajeme v šatníku, jak mě seznamuje s líčidly a pudry a já si zkouším šaty a šperky. A uvědomila jsem si,

že matka, nejmocnější člověk v celé Kotlině, vypadá v bohatě zdobených róbách a s korunou z chraněného elektra báječně.

„Chci být holka."

Vzala mě za ruku. „V tom případě jí jsi a budeš jí i pro okolí, tedy pokud se později nerozhodneš jinak. Svět se tě bude snažit vměstnat do jedné ze dvou škatulek, já ale doufám, že je jednou obě přerosteš."

Odtáhla jsem se. „Takže mi dovolíš, abych si zkusila cvičný souboj."

Teď jsem ji měla v hrsti.

Babi mě pak odvedla zpátky do mé komnaty. Pořád jsem byla jako u vytržení z toho, že jsem matku přemluvila, zároveň jsem si ale o sobě kladla víc a víc otázek, které pocit vítězství postupně přehlušovaly.

„Bylo načase, aby si o tom s tebou promluvila," řekla Elona. „Tlačila jsem ji k tomu roky."

„Vážně?" Nedovedu skrýt svoje překvapení. Babi ví, že jsem tam dole holka i kluk – když jsem byla malá, měnila mi plínky. Ale nikdy se o tom nezmínila.

„Ta věc, co máš mezi nohama, je klíčem ke království," pokračovala babi.

„Já žádné království nechci," opáčila jsem a myslela to vážně. „Slyšela jsem, že matka mohla být královnou Thesy, ale nestála o to."

„Kdyby měla koule, tak se jí stala," řekla Elona. I když mi bylo teprve pět, byla jsem od ní na podobné výrazy zvyklá. Zatímco matka a ostatní dospělí s námi mluvili přezíravě, babi nikdy. „Od tebe toho čekám víc."

Nedávalo mi to smysl. „Mám koule, a tak budu odvážnější?" Nepřipadala jsem si tak.

„O koulích to není. Jde o…" divoce gestikulovala, jak se snažila vyjádřit, „… o mužskou energii. Chlapi si berou, co chtějí. A když se jim někdo postaví do cesty, odstrčí ho. Moje dcera má ten největší klacek v celé These, ale odmítá se s ním ohánět."

„Co když královnou být nechtěla?" zeptala jsem se.

Elona si odfrkla. „Tvoje máma je cimprlich, ale korunu by neodmítla, protože ostatním strašně ráda říká, co mají dělat. Jenom neměla žaludek na to, aby si ji na ostatních vévodech a vévodkyních vydupala."

„Musela k tomu mít nějaký důvod," trvala jsem na svém. Vůbec mě nenapadlo, že by se matka mohla v něčem mýlit.

Babi si mě zkoumavě prohlížela. „Jo, to možná měla. Kdybys byla nejstarším dítětem královny, byla bys nebezpečnější."

Zasmála jsem se, spíš z překvapení než proto, že by mě to pobavilo. „Nebezpečnější? Vždyť jsem jenom děcko."

„Zatím," odtušila Elona. „Pořád jím ale nebudeš. Některý tajemství jsou jak nůž v kapse – můžeš je u sebe nosit celý život. Jiný jsou jak ostří v dlani – čím delší dobu je svíráš, tím víc se pořežeš. Proto je lepší, když lidem co nejdřív řekneš, kdo jsi. Budou si tak na to moct zvyknout dřív, než vyrosteš tolik, abys byla nebezpečná."

„Matka tvrdí, že kdybych to udělala, tak by se mi mohli pokusit ublížit," opáčila jsem. „Nebo by jí mě rovnou sebrali."

„Do háje, Olivo, vždyť jsi princezna." Babi pokrčila rameny. „Půjdou po tobě tak jako tak."

Po těch slovech mnou zalomcoval strach. Předtím mi to nebezpečí nepřipadalo úplně skutečné, ovšem teď, když to Elona potvrdila, jsem měla sto chutí utéct a někam se schovat.

Babi to musela vytušit z mého výrazu, protože mě chytila paži a jemně mi ji stiskla. „Tady jsi v bezpečí, Olivo Papírová. Ale jestli se bojíš, můžem zdvojnásobit stráže."

Ten návrh mě nijak neuklidnil. „Ty jsou už teď úplně všude. To budou i v mojí komnatě?"

Babi se zachechtala. „Doufám, že jich pár pošlou i ke mně."

Její smích mé obavy trochu rozptýlil. V tomhle byla babi Elona dobrá. Vzala člověka přes hlavu pravdou, ale pak mu to pofoukala. Opravdu jsem toužila po jejím uznání a věděla jsem, že chce, abych s ní souhlasila, nebylo to ovšem správné. „Máma říká, že jestli se rozhodnu být holka, tak jí budu."

Elona si mě dlouho prohlížela, potom přikývla. „Jestli to takhle chceš, tak fajn." Zatahala mě za pramen vlasů, co se mi uvolnil z copu. „V tom případě pojď ke stolku se šminkama. Je načase, abych tě začala učit, jak se bojuje ženskýma zbraněma."

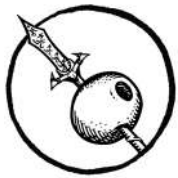

3

KOMPROMIS

Když vidím tu kopu papírů, co má ředitelka Darsy na katedře, sevře se mi žaludek podobně jako ve dnech těsně před krvácením. S tou písemkou jsem měla pravdu.

„Co budeme dělat?“ zašeptám. „Nedokážu ani udržet naživu kytky ve své zahradě, natožpak odříkat všech sedm léků.“

Kéž bych přeháněla. Bylinkářství mě vždycky nudilo – jak by taky ne? Mně těch sedm léků k ničemu není. Ať už mi magie v matčině břiše provedla cokoliv, od vrstevníků se liším ve více ohledech než jen po tělesné stránce. Jsem silnější a rány se mi hojí mnohem rychleji, než přísluší mému věku, nikdy jsem nebyla nemocná a o čaj na podporu plodnosti vážně nestojím.

Matka opakuje, že zvídavá mysl představuje tu nejvyšší ctnost, a tak před romány dává přednost učebnicím, já si ale místo starých bylinkářských spisů a knih o historii vždycky raději vyberu dobrodružství Jaka Šupinojazyka.

Ostatní holky už jsou na svých místech a špitají si mezi sebou, jakmile ovšem vejdeme my se Selen, ztichnou. Naše oblíbené židle nám nechaly volné a posedaly si všude kolem, takže to celé připomíná hnízdo se dvěma vejci.

Tři kluci, kteří jsou tu drtivě přečíslení, se schovávají vzadu. Než matka Bylinkářskou univerzitu zpřístupnila všem, vyskytovali se bylinkáři jen zřídka a lidé se jim často posmívali, že nedosahují kvalit svých ženských protějšků. Většina bylinkářek chlapce coby učedníky odmítala a pacienti k nim mívali méně důvěry, proto se muži obvykle raději věnovali výzkumu. Dodnes jsou spíš rarita a na významných pozicích v rámci univerzity a špitálu není ani jeden.

„Ahoj kluci," prohodí Selen, když kolem nich procházíme. Podle měřítek společnosti jsem tou krásnou já, protože mám perfektně upravený účes a napudrovaný obličej, jejich oči ovšem sledují ji.

To samé se opakuje i ve chvíli, kdy se posadíme na svá místa. Ode mě si ostatní dívky drží uctivý odstup a nedovolí si narušit můj osobní prostor, zatímco k Selen se nahýbají.

Nemůžu jim to mít za zlé. Selen je skoro tak urozená jako já, je sestrou vévodkyně a dcerou barona, její sebejistota a neustálá dobrá nálada jsou ale nakažlivé. Ostatní jí chtějí být nablízku. Chtějí se jí *stát*.

Někdy bych se jí ráda stala i já. Jaké to asi je, být si sama sebou tak jistá, že k sobě přitahuju všechny z okolí?

„Příští týden je letní slunovrat," řekne Minda. Je jí šestnáct, takže je z nás nejstarší. Má kulatý obličej a upřímný úsměv, vlasy má stažené dozadu a svázané jednoduchou modrou stuhou. „Jdeš na okružní cestu po okrscích?"

„Máma se mi to snažila zatrhnout, ale táta mi to dovolil." Selen zvedne malíček. „Generála mám omotaného kolem prstu."

Všichni se zasmějí, pak se ovšem otočí ke mně. Žaludek se mi sevře ještě víc, než když jsem si všimla těch papírů. „Já to s vévodkyní ještě nestihla probrat."

Pokud mám být upřímná, bojím se jí zeptat. Na cestu po okrscích vyrážejí už třináctiletí, loni a předloni mě ale matka pustit odmítla. A její postoj nejspíš nezmění ani to, že tentokrát půjde i Selen.

Zmínka o matce má každopádně kýžený efekt a všechny pohledy se ode mě hned odvrátí. Ti, kdo z vévodkyně Papírové nemají hrůzu, ji uctívají. U mnohých to splývá.

„Pusinkovala jsem se s podkoním Perinem," nadhodí Selen, načež se veškerá pozornost opět upře k ní. Potají se na mě usměje a já jí úklonou hlavy poděkuju za záchranu.

„Nasaďte si zástěry." Než kamarádka stačí dovyprávět aromaticky výraznou příhodu, vejde dovnitř ředitelka Darsy s mohutným podnosem plným rostlinek v bytelných hliněných květináčích. Vlasy prokvetlé šedinami má stažené do drdolu a těžké břemeno nese bez námahy, neboť jí ruce za ty desítky let rovnání kostí pořádně zesílily. Kdysi dávno byla matčinou učednicí a je další z náhradníků, jimiž mě obklopila, aby mi

vynahradila, že na mě nemá čas. Pro mě je Darsy milovanou tetou, ačkoliv ji jako studentka vždycky zklamu.

Vezmeme si zástěry – těžké a se spoustou kapes plných sušených bylin a různých nástrojů – a navlékneme si je přes jednoduché modré učednické šaty, pak se zvedneme a jdeme za ní k sadebnímu stolu.

„Musíme přesadit tenhle tuhokořenec," oznámí nám ředitelka. „Věděl by někdo proč?"

Ostatní dívky zmlknou. Správnou odpověď znám dokonce i *já*, takže zbytek třídy ji zná určitě, přesto mi dají dost času, abych zvedla ruku jako první. Babi tvrdí, že si uvědomují, že jednou budu vévodkyně, a tak si u mě chtějí udělat oko. Já bych raději věřila tomu, že je to tím, že jsme kamarádi, ale upřímně – kromě Selen žádné skutečné kamarády nemám. Aspoň ne takové, co by mě doopravdy znali.

„Olivo." Jen co se přihlásím, ředitelka Darsy na mě ukáže.

„Protože jeho úponky rostou rychle," odpovím, „a po nějaké době rozlomí i tu nejodolnější hliněnou nádobu."

„Správně!" Darsy se na mě zářivě usměje. „Úponky si dávají načas, jejich síla je ale ohromná. Takže nakonec zničí i tyhle obzvlášť bytelné květináče." Pořádně do jednoho z nich klepne svým velikým ukazovátkem. „Než ho dostanete z hlíny, budete muset každým stonkem několikrát zakroutit, aby se jeho úponky pustily nádoby."

Minda je na řadě jako první. Je silná a dobře stavěná a ví, že má stonek chytit dole, jakmile má ovšem kořeny dostat ven, celá zrudne. Rozhlédnu se kolem sebe a vidím, že podobně zápasí i ostatní holky a kluci. Napoprvé to nezvládne ani Selen, která jen zklamaně zamručí.

Soustředím se na svou vlastní rostlinu. Jednou rukou pevně chytím nádobu, druhou výhonek. Zakroutím s ním a pořádně škubnu. Tuhokořenec spolu se sprškou hlíny vyletí ven a pálený květináč se mi rozpadne v prstech.

Zbytek třídy na mě civí a já mám sto chutí utéct. Vždycky jsem byla silnější než oni, občas ale zapomenu o kolik. Na kytlici i v pečlivě upravených vlasech mám hlínu, zničila jsem Mičino a Elonino úsilí. Vypadám jako trdlo.

„Opatrně, dítě!" Darsy je hned u mě. „Netaháme pařez ze země. Nepořezala ses?"

Měla jsem se pořezat. Cítila jsem, jak mi jeden ostrý střep přejel po dlani. Kdokoliv jiný by potřeboval stehy, nebo rovnou menší operaci, já se ovšem ani nemusím podívat, abych věděla, že je moje kůže neporušená.

„Ne, nic se mi nestalo." Odtáhnu se od ní, nechci k sobě poutat pozornost, ředitelka mi ale jemně vezme ruku do mohutných dlaní a ohleduplně ji prohlédne.

Pak se ozve rána a všichni se otočí. Vzhlédnu a spatřím Selen stát nad rozbitým květináčem. Po celé podlaze je hlína a kousky tuhokořence.

„Stvořiteli, to jste si dnes ráno všichni namazali prsty lojem?" Když se ujistí, že nekrvácím, přidrží si Darsy sukni a pospíchá za Selen. Má nehoda je zapomenuta.

Kamarádka se na mě podívá. Nic neřekne, přesto vím, že tu nádobu hodila na zem schválně, aby ostatní neměli čas přemýšlet nad tím, co se stalo mně.

Netuším, co bych si bez ní počala.

Zatímco zbytek třídy dokončuje přesazování, přejdu k umyvadlu a se špínou si z obličeje smyju i většinu Elonina pudru.

Kytlice a zástěra učednic jsou navržené tak, aby jim trocha hlíny neublížila, takže je stačí vzít kartáčem a jsou docela čisté. S mými vlasy je to horší. Kdybych si měla rozplést copy, zabralo by mi to celý zbytek hodiny, a navíc bych vypadala ještě hůř než teď. Snažím se z nich zeminu vytřást, ale moc to nepomáhá. Pořád na hlavě cítím vlhkou hlínu a kamínky. Je to ponižující, já ovšem udělám to, co by udělala Elona, a s hrdě vztyčenou hlavou se vrátím na své místo. Ředitelka Darsy zrovna rozdává zadání testu. Takže jsem hádala správně.

Vím toho překvapivě hodně, ale na tom, že umím připravit perfektní uspávací nápoj z čarovníku a nebekvítku nebo že dokážu rozeznat desítky semínek podle tvaru, bohužel vůbec nezáleží. Vévodkyně si všimne jen těch odpovědí, ve kterých se spletu.

„Myslím, že dopadnu docela slušně," zamumlá Selen, když odložíme pera a Darsy vybere písemky. „Co ty?"

„Až mě matka zabije, vzpomínej na mě v dobrém," opáčím.

Selen se zasměje a připomene mi u toho labuť – kroutí dlouhým krkem a zní to spíš jako kejhání než chechot. „Tak špatně na tom nebudeš."

„Když jsi složila zkoušku z ohňometání, tvůj táta výskal a zvedal tě do vzduchu," odpovím. „Já jsem získala víc bodů než ty, ale když jsem se s tím pochlubila matce, dvě hodiny mě poučovala o tom, jak nebezpečná je ta jediná chyba, kterou jsem udělala."

„Táta má radost už z toho, že umím číst," praví Selen. „Prý se do třiceti uměl leda podepsat."

Zrovna v tu chvíli Minda hlasitě zalapá po dechu a všichni se narovnají, propnou záda a upřou pohled před sebe. Vzhlédnu a povzdechnu si. Vévodkyně k nám zavítala na neohlášenou návštěvu.

Jaká náhoda, že jsme zrovna dopsali test.

Jakmile má matka, vévodkyně Leesha Papírová, vejde do třídy, ostatní se hned uklánějí a dělají pukrle. Ona zalétne očima ke mně a všimne si, že mám špinavou kytlici a značně nedokonalý účes.

„Leesho." Darsy vstane a také předvede pukrle.

„To stačí." Vévodkyně tu servilnost odmítne mávnutím rukou a rozevře paže k objetí. Takhle to bývá vždycky. Jde o signál učedníkům, že se ředitelka těší její přízni. „Leesho" jí neříká ani Selen, a to jsou sestry.

Darsy matku obejme, ale jen krátce. „Nevěděla jsem, že se hodláš zastavit."

„Jen jsem šla kolem." Vévodkyně významně mrkne na papíry na katedře. „Jak si vedou tví studenti?"

Darsy střelí pohledem ke mně a já si představím, jak jí rovnou tady před celou třídou předá mou písemku.

Ona to ale neudělá. „Myslím, že tu máme spoustu zdatných mladých bylinkářek a bylinkářů. Oliva se vždycky hlásí jako první, talent ovšem mají všichni."

To je svým způsobem pravda, vévodkyně nicméně zvedne obočí a zadívá se na pracovní stůl. Podlaha je zametená, hliněné střepy v koši ale jejím světlemodrým očím neujdou. „Nějaké potíže s přesazováním tuhokořence?"

„To byla moje chyba," vloží se do toho Selen dřív, než může Darsy odpovědět. Zvedne své veliké ruce. „Někdy podcením svou sílu."

„Přesně jako tvůj otec." Vévodkyně se na ni usměje a moje kamarádka se rozzáří. Matka komplimenty dost šetří, takže tenhle účinek mívají často. Už si ani nevzpomínám, kdy se takhle usmála na mě.

Vévodkyně se otočí zpět k Darsy. „Nebude vadit, když si na chvíli odvedu dceru, paní ředitelko?“

„Samozřejmě že ne.“ Darsy udělá další pukrle a mně se znovu sevře žaludek.

Zatímco procházíme chodbami Bylinkářské univerzity, držím se poblíž oken a snažím se necivět na křehký chraněný skřipec, jenž matce visí na stříbrném řetízku na krku.

Na slunečním světle její magie nefunguje. To žádná kouzla. Slunce veškerou podobnou sílu spálí, což je také důvod, proč se démoni – bytosti, jimž je magie vrozená – z Jádra odvažovali vždy jen v noci.

Vévodkyně je čarodějka, i když to slovo nesnáší. Pro ni jde o vědu, jakkoliv se dost liší od toho, co se učíme v bylinkářství nebo chemii. Matka nepřipomíná čarodějky z žakéřských příběhů, co se zlomyslně chechtají a trestají kletbami ty, co potřebují dostat za vyučenou; místo toho Kotlinu chranami brání před démony.

Aspoň se to povídá. Já jsem nikdy žádného živého ani nedávno zabitého jadrnce neviděla. Jen staré démoní kosti uchovávané v temnu, kde si udrží svou sílu. Válka proti démonům skončila dřív, než jsem se naučila chodit. Těch pár jadrnců, kteří přežili Osvoboditelův úder, bylo zahnáno k hranicím matčiných velechran, kde je pak pochytali drvoštěpové generála Gareda.

Ať se ovšem s démony stalo cokoliv, matčina kouzla jsou skutečná. Na jejích kostkách z démoní kosti jsou vyryté prorocké chrany, díky nimž dokáže Přečíst, co je a co může být. Sama jsem zažila, jak s těžko uvěřitelnou přesností předpověděla požár, potopu a sucho. Sem poslala pluk, támhle postavila hráz, jeden rok rozkázala, aby se do skladů uložilo víc zásob než obvykle – a všechny tyhle pohromy se jí povedlo odvrátit a udržet své poddané v bezpečí, s plným břichem a se zásobami pitné vody.

Hůlku, co nosí za pasem, přede mnou vždycky používala jenom ke kreslení světelných a zvukových chran, aby bylo v nějaké místnosti líp vidět nebo aby ji dav líp slyšel, četla jsem ale – a viděla na několika obrazech –, že jí na jadrnce během války metala oheň a blesky. Jsem si jistá, že je to přikrášlené, hodně lidí ovšem tvrdí, že toho byli svědky, takže nad tím nejde jenom tak mávnout rukou.

Nejvíc ze všeho ale stejně nenávidím ten skřipec. Magie jako taková vzlíná z Jádra, každý živý tvor v sobě ovšem taky kapku má. Zrakové chrany vyryté do čoček ji tak matce umožňují pozorovat coby jemnou záři, takže vidí individuální auru každého člověka. Aury jsou stejně osobní jako otisky prstů, zároveň jsou ovšem nestálé jako voda a během dne se proměňují zrovna jako naše myšlenky a pocity.

S chranozrakem si vévodkyně může Přečíst něčí auru stejně snadno, jako když listuje jednou ze svých nudných knih o zapomenutých vědách starého světa, a zjistit, zda dotyčný lže, případně zda jí něco zamlčel. Občas to vypadá, že člověku vidí do hlavy.

Já už takhle nikdy nejsem sama a pořád mě někdo hlídá. O tom, že bych se jako Selen s někým tajně pusinkovala, si můžu nechat jenom zdát. Moje myšlenky jsou jediné soukromí, co mám.

„Moc ses do toho opřela a rozlomila jsi květináč," poznamená matka za chůze.

Takže mi nepomohlo ani sluneční světlo. Vévodkyně do mě vidí i bez skřipce.

„Ujelo mi to." Už když je říkám, vím, že ta slova mě před nadcházející přednáškou nezachrání. Před tou mě nezachrání nic. Matčiny káravé proslovy jsou jako déšť. Nevyhnutelné. Neodvratné.

„Musíš být opatrnější, Olivo," praví. „Pokud si lidé uvědomí, jak jsi silná, bude jim to připadat… nepřirozené."

„Ale to já přece jsem, nebo ne?" zeptám se.

„Nesmysl," vyčiní mi. „Jak tě něco podobného napadlo?"

„Tak proč to musím skrývat?" odseknu.

„Čím víc pozornosti k sobě přitahuješ, tím větší ti hrozí nebezpečí," opáčí matka. „A ať se ti to líbí, nebo ne, příští léto si pozornosti užiješ dosyta."

To mě přinutí spolknout, co jsem měla na jazyku. „Co bude příští léto?"

„Bude ti šestnáct let, takže se o tebe svět začne zajímat," připomene mi vévodkyně. „Angierští ti budou posílat navštívenky a pozvánky na ples a před bránou nám bude stát zástup krasijských dohazovaček. Mimochodem, vévodkyně Ariane se nemůže dočkat, až tě bude moct představit svému vnukovi Rhinebeckovi."

„Představit?“ S princem Rhinebeckem si přece už od dětství píšeme dopisy.

„Coby nápadníkovi,“ vysvětlí matka. „A kdybychom měly zájem, vévodkyně Elissa z Milnu rovněž ví o nějakém mladém princi.“

„Takže se mi ti muži přijdou… dvořit?“ Těžko se tomu věří, představa nápadníků je ovšem docela vzrušující. Tajně se muckat s podkoním je jedna věc; procházet se zahradami s mladíkem, kterého všichni považují za dobrou partii, to je něco úplně jiného. Zajímalo by mě, jestli je Rhinebeck pohledný.

Zároveň je mi jasné, že to nebude tak jednoduché. I kdyby ze mě Rhinebeck nemohl spustit oči, nikdo neví, co udělá o svatební noci, až zjistí, že nejsem jako jiné ženy.

„Nejsem připravená, abych se někomu zaslíbila.“ Na víc se nezmůžu.

„Samozřejmě že ne,“ přikývne matka. „Na to jsi moc mladá. Vždyť jsi zatím ani nikoho nepolíbila.“

To ty musíš vědět. Snažím se zachovat klid, i když mi bere i ten poslední maličký ostrůvek svobody, co ještě mám. „Babi mi řekla, že ty ses zaslíbila ve třinácti.“

„Ona to musí vědět,“ zopakuje moji myšlenku. „Ten nesmysl byl z její hlavy a skončil katastrofou.“

Chci opáčit, že to je dostatečný důvod, aby člověk takovou záležitost nenechával na své matce, ale netroufnu si. „Kdy na to *budu* mít věk?“

Matka si mě prohlídne a okamžik pečlivě váží slova. „Počkejme prosím ještě pár let.“

Pomalu vyfouknu vzduch nosem a snažím se skrýt směs vzteku a zklamání.

„Můžu aspoň s holkami vyrazit na okružní cestu po okrscích?“

Nakrčí nos. „To se mi příliš nepozdává. Na dvoře se toho teď děje moc. Kmen Madžá nám poprvé od tvého narození otevřel hranice. Za dva týdny máme hostit jejich diplomaty, kteří budou vyjednávat o připojení k Úmluvě o Svobodných městech. Kdybys chtěla na obhlídku okrsků vyrazit pak, dám dohromady skupinu –“

„Já nechci žádnou skupinu.“ Když ji utnu, vévodkyně překvapeně zamrká. „Nechci ani sloužící, ani ochránce, ani prvního ministra Arthera a jeho přednášky o historii každého z měst, co navštívíme.“

Matka dá ruce v bok. „V tom případě nejspíš nechápeš, k čemu má ta cesta sloužit. Je to přechodový rituál –“

„To ty nic nechápeš!“ přeruším ji znovu. Výraz v její tváři je tentokrát o poznání méně chápavý. „Samozřejmě že se tam máme něco dozvědět o dějinách vévodství,“ připustím a přejdu do trochu méně bojovného tónu, „v tom ale ten přechodový rituál nespočívá. Důležité je to, že vyrazíme pryč z domu a že jsme s kamarády. Že nás rodiče pár dní nemají pod dohledem a my si můžeme prohlédnout jiná města. Že v divočině za velechranami přespíme v cestovních chranových kruzích.“

„Kamarády máš přece i tady,“ namítne matka. „Selen, Miču…“

Zastavím se. Ona udělá ještě dva kroky, pak se taky zastaví a otočí se ke mně. Poprvé dá najevo rozčilení. „Selen půjde s ostatními holkami. Generál Gared jí to dovolil. A Miča je moje chůva.“

„Miča je tvá sestra,“ opraví mě, já si ale založím ruce na hrudi. „Dobře,“ odsekne nakonec. „Nemůžeš jít proto, že je to příliš nebezpečné. Po jiných dívkách ani po Selen nejdou úkladní vrazi.“

„Nepřeháněj, matko,“ protočím panenky.

Udělá tak rychlý pohyb, že vůbec nestačím zareagovat. Rukou mě chytí za bradu a donutí mě, abych se jí podívala do očí. Snažím se vykroutit, nejsem ale jediná, kdo má značnou sílu. Matčiny prsty mrazí jako led, jsou studené a nesmlouvavé. Vím, že by mi nikdy neublížila, přesto z ní mám strach.

„Tohle je vážná věc, Olivo. Vrah může být stejně rychlý jako já, ba ještě rychlejší. A nebude se tě pokoušet chytit za bradu.“

Zkusím se odtáhnout. Matka mi pustí bradu, vzápětí mě ale popadne za loket. Navenek to může působit jako jednoduché mateřské gesto, ona se ale volnou rukou dotýká své hůlky, takže má stisk jako z tesaného mramoru a já se i přes svou sílu musím nechat odvést do prázdné třídy. Zavře za námi dveře.

„Prokaž své sestře trochu úcty,“ osopí se na mě vévodkyně. „Péči o tebe zasvětila celý život.“

Má pravdu, pocit viny ale používá jako bič a snaží se odvést mou pozornost. Vytrhnu se proto z jejího sevření a přejdu k oknu. I nepřímé sluneční světlo představuje účinnou ochranu proti její moci.

„A prokaž jí trochu i mně," pokračuje. „*Všichni* démoni nezmizeli, ať si pastýři stokrát opakují, že je Osvoboditel do jednoho zapudil. Mimo dosah velechran bys byla zranitelná."

Sklopím pohled a snažím se předstírat, že chápu, jak je to nebezpečné. Ve skutečnosti to ale vůbec netuším. Vždyť jsem nikdy nezahlédla ani siluetu větrného démona poletujícího po nebi. Jadrnce už nikdo neviděl celá léta. Postupně se z nich staly hospodské povídačky stejného rázu jako příběhy o mluvících nočních vlcích nebo o skřítcích.

Matka tvrdí, že když Osvoboditel vyhnal démony z Thesy, odešla ze světa spolu s ním i většina magie. Bez démonů – respektive bez jejich kostí – není možné nabíjet chrany energií, a tak nejde nijak obnovit kouzelné předměty, jejichž síla se spotřebovala. Kromě mých rodičů už skoro nikdo žádná větší kouzla nesvede a…

„Copak s námi nebudou Chraněné děti, aby nás vedly a chránily?"

Matka se zatváří, jako by jí někdo do čaje vymačkal citron. Chraněné děti jsou jejím experimentem z doby, kdy tu zuřila válka. Osvoboditel si potetoval vlastní tělo chranami, které Sály magii a držely ji v sobě, což mu podle příběhů propůjčovalo úžasné schopnosti. Vévodkyně se to pokusila napodobit, ovšem se… smíšenými výsledky. Chrany daly dotyčným sílu, magie je ale změnila, stejně jako se to stalo i mně. Dnes Děti žijí v divočině mimo dosah velechran a střeží naše hranice.

„Chraněným dětem se nedá věřit," řekne matka. „I ty hodné můžou zdivočet, jen co zahlédnou démona, a bez Renny Sedlákové není nikdo, kdo by je držel na uzdě. A letní slunovrat letos připadá na novoluní, takže to nejsem připravená riskovat."

Zamrkám. Ostatní o Chraněných dětech mluví jako o lesních bozích, stvořeních, která jsou pro společnost příliš divoká, ale zároveň jsou plně oddaná službě a představují první linii obrany Thesy. To, že nemusejí být zcela důvěryhodné, proto nepřipadá v úvahu.

Buď to, nebo se mě matka jenom snaží vystrašit.

„Dobře, pošli se mnou stráže!" rozhodím rukama. „Jestli je to nutné, ať se mnou vyrazí kapitánka Wonda. Ale dovol mi odjet s kamarádkami."

Začne si dvěma prsty masírovat spánek. Je to signál, že přichází migréna, což může znamenat, že mám navrch, nebo že mě naopak čeká drtivá porážka.

„Pojedeš v královském kočáru," praví matka.

„Ale –!" spustím. V kočáru budu od ostatních izolovaná víc, než kdyby mezi námi stála armáda kotlinských vojáků.

„Žádná ale," řekne. „Je obrněný. Selen, Miča a lord Arther v něm pojedou s tebou, kapitánka Wonda bude spolu se šesti kotlinskými kopiníky před vámi. Když přijedete do nějakého okrsku, můžeš si ho jít se spolužáky prohlédnout a něco si koupit, Wonda a Miča se od tebe ovšem nehnou ani na krok."

Stisknu rty. Není to úplně to, co jsem si představovala, pořád je to ale lepší, než kdybych nemohla jet vůbec. Mnohem lepší. Konečně se dostanu z hlavního města a pryč od matky a uvidím něco ze světa.

„A když se bude přespávat mimo dosah velechran, zůstaneš tam, kde tě ochrání," dodá vévodkyně.

Dochází mi, co to znamená, a cítím, jak na ni třeštím oči. „Takže budu sedět v podělaném obrněném kočáře s Wondou, Artherem a šesti kopiníky, a stejně s ostatními nemůžu tábořit?"

Mám toho na jazyku víc, matka mě ovšem utne varovně zdviženým prstem. „Nabízím ti kompromis, Olivo. Radím ti, abys ho přijala."

„Zeptala ses?" Když se vrátím, Selen na mě čeká před třídou ředitelky Darsy. Ostatní už jsou pryč.

„Pospěšme si," odvětím. „Jestli přijdu pozdě, Favá mi to dá sežrat."

„Takže tě odmítla?" řekne Selen, zatímco spěcháme chodbami. Běhat se tu nesmí, my dvě se ovšem dokážeme pohybovat dost rychle, aniž bychom se provinily proti akademické důstojnosti.

„Ne tak úplně." Vidím, jak se její tvář rozzáří nadšením, a moc mě mrzí, že jí ho záhy vezmu. „Ani mi to ale tak docela nepovolila. Nesmím mimo dosah velechran."

Selen se zastaví. „Ale to je na tom to nejlepší!"

Chytím ji za paži a přiměju ji, aby se znovu dala do pohybu. Hádat se s matkou je jedna věc, dostat se do křížku s Dama'ting Favou něco docela jiného. Občas jednám zbrkle, úplný hlupák ovšem nejsem.

„Vévodkyně má strach, že mě sežere démon."

Selen zakejhá smíchy. „Žádného démona nikdo neviděl, co jsme odrostly plenkám! A i kdyby nás nějaký našel, Wonda by mu prostřelila lebku

chraněným šípem dřív, než by se k nám stačil dostat tak blízko, aby po nás skočil."

„Přesně takhle jsem argumentovala taky, ale nebylo to k ničemu." Než můžu říct víc, rozezní se velký zvon. „Noci."

Chodby jsou prázdné, a tak se vykašlu na dekorum, rozběhnu se a vzápětí stojím na prahu Faviny komnaty. Prastará krasijská kněžka klečí na polštáři uprostřed místnosti, oči má zavřené. Stejně jako Miča je od hlavy k patě zahalená, její šat a závoj ovšem nejsou černé, nýbrž bělostné.

„To zpoždění tě bude stát hodinu navíc v Komnatě stínů." Favá dál medituje, nevzhlédne, ani oči neotevře. Theštině rozumí, nikdy jsem ji v ní ale neslyšela mluvit. Vždycky používá svou rodnou krasijštinu.

Snesla bych, kdyby mě přetáhla přes klouby hůlkou, ovšem Komnata stínů, to je peklo. Nachází se pod kryptami, které jsou pod sklepením univerzity, takže je strašlivě hluboko. Není v ní žádné světlo. Člověk musí používat zrakové chrany jako ty na matčině skřipci, díky nimž vidí zvláštní spektrum magie, a vyrývat pod Faviným přísným dohledem do různých předmětů silové chrany.

„Byla jsem s matkou," odvážím se hlesnout.

„Poušť žádné výmluvy nepřijímá," opáčí Favá poklidně, „a já také ne."

„Ona to musí vědět," zašeptá Selen, „vždyť je starší než písek."

Potlačím úsměv, nejsem ale dost rychlá – Favá okamžitě otevře oči a upře na ni pohled. „Mohu potrestat i tebe, Selen vá Gared, raději to však nechám na Dama'ting Džaje. Princezna Oliva nepotřebuje, aby ji do třídy doprovázela dívka, která měla již dávno být někde jinde."

„Uvidíme se na cvičišti." Selen spěchá jednou z chodeb pryč, spíš aby utekla před Favou než proto, že by se bála své učitelky krasijských studií. Džaja tak přísná rozhodně není.

Když za sebou zavřu dveře, místnost potemní. Okna zakrývají těžké závěsy, přes něž sem zvenčí neproniká žádné světlo. Favá je stále na polštáři na zemi, komnatu osvěcuje jen nezřetelná záře lampy před ní.

„Hodinu za zpoždění a další dvě za neuctivost," praví, jakmile si kleknu na tenký polštář naproti ní.

Mohla zaslechnout, co mi Selen pošeptala? Nezdá se to možné, to by ta stařena musela mít uši jako netopýr. Možná nějakým kouzlem slyší za

roh. Favá je stejně jako matka zdatná čarodějka. Umíním si, že si před ní musím dávat větší pozor na pusu.

Ostatní dívky mají krasijská studia s Dama'ting Džajou a učí se o jazyce a kultuře našich jižních sousedů. Dvanáct kmenů Krasie žilo po tisíce let v opevněném městě Hradiště Krasie, Pouštním Kopí, a kolem něj. Před dvaceti roky je pak můj otec Áman Džardir vyvedl z pouště, aby si podrobily žírné země a získaly v nich muže pro válku proti démonům.

Než došel až sem na sever, byl uzavřen mír. Kromě kmene Madžá, který sebral veškerou kořist a vrátil se do Pouštního Kopí, se ovšem Krasijci z dobytých území nikdy nestáhli. A Nová Krasie během následujících let vzkvétala.

Džaja je kněžka Everama, kterého lid mého otce považuje za Stvořitele, je ovšem mladá a v žírných zemích strávila několik desetiletí. Navíc si vzala Kotliňana, takže se našemu způsobu života přizpůsobila víc než většina jejích soukmenovců. Její oči se za závojem vždycky smějí.

To prastará Favá je docela jiná. Stará kněžka patří k rádcům, jimž matka důvěřuje nejvíc, a otec ji jmenoval mou osobní učitelkou, aby bylo jisté, že budu chápat, odkud jsem. Zatímco ostatní mě vždycky nadšeně chválí, aby si u matky udělali oko, Favě není nikdy nic dost dobré.

Selen a zbytek holek se tak baví studiem kultury lidu mého otce – vaří krasijská jídla, slaví krasijské svátky a baví se v krasijštině –, zatímco mě Favá zasvěcuje do tajů kněžek *dama'ting*, což zahrnuje hlavně modlitby, chranařské řemeslo, ranhojičství a četbu tolika knih, až se mi z toho točí hlava. Dokážu tak zachránit válečníka dřív, než vykrvácí, ale neznám ani jediný krasijský tanec.

Nikdy jsem neviděla, že by se Favá usmála. I během oněch vzácných chvilek, kdy si stařena sundá závoj, má hluboké vrásky na tváři káravě stažené. Prý je jí přes sto let, čemuž bych klidně věřila. Její údy jsou jen kosti potažené tvrdým obalem ze šlach a skrz tenkou průhlednou kůži je vidět každá céva.

A stejně každé ráno vítá *šarusákem*, a když zaujme nějaký postoj, je jako socha. Má vynikající paměť, která se stoletím vzpomínek probírá stejně snadno, jako jiní listují mezi zaznačenými pasážemi oblíbené knihy.

„Ukaž mi své kostky."

Ihned ji poslechnu, dám před sebe čisté plátno a z kapsy zástěry vytáhnu bytelný sametový váček. Pak z něj na neposkvrněné bílé hedvábí vysypu sedm hliněných kostek, každou s jiným počtem stran.

Favá je zkušeným pohybem sebere a promne hrubou hlínu v prstech. „Ubohé. Je ti patnáct let, a přesto jsi zatím nebyla schopná vyrobit přijatelnou hliněnou sadu. V Krasii by tě dávno vyhodili z paláce Dama'ting."

Kéž bych měla takové štěstí. Netoužím se stát ani věštkyní, ani bylinkářkou, a i kdybych nějakým zázrakem dokázala oboje, matka s Favou by si stejně našly něco, čím bych je zklamala. Raději bych se podívala do bezedných hlubin než muset strávit tři hodiny v Komnatě stínů a zápolit s chranozrakem, zatímco se z hlíny snažím vytvarovat a vyrýt kostku.

V mém životě je to tak skoro se vším – nezbývá než to nějak vydržet. Matka je jediný člověk, který může Favin rozkaz zrušit, a nedovedu si představit, že by to někdy udělala. Když jsem si postěžovala, že mě stařena vzala hůlkou přes klouby, vysmála se mi.

„Má někdejší učitelka Bruna měla větší hůl a používala ji dvakrát tak často," opáčila. „Každý úder představoval lekci, kterou jsem už nikdy nezapomněla."

Favá mi vrátí kostky a vytáhne ty své. Tyhle nejsou z hrubé hlíny. Vytesala je před víc než půlstoletím z černých kostí démona. Jejich vyhlazený povrch se blyští jako naleštěný obsidián, každá strana i symbol ovšem zůstávají dokonale přesné a neporušené.

Favá sáhne za opasek pro *chandžar*. Ze zkušenosti vím, že zakřivená krasijská dýka je ostrá jako břitva. Stařena se špičkou píchne do palce a rozetře krev po pár chranách.

„Everame, dárce světla a života, tvé děti potřebují odpovědi." Když s kostkami zatřese, aby se po nich krev dobře rozprostřela, začnou světélkovat. „Bude zítra pršet?"

Potom jimi důrazně, ale zručně hodí. Žádná z kostek neskončí mimo plátno, všechny se ovšem rozzáří magií, která jimi nepřirozeně hýbe sem a tam.

Favá je přejede pohledem, odfrkne si a narovná se. Mávne na mě rukou, což je signál, že se mám v symbolech před sebou pokusit nalézt odpověď na její otázku.

Přimhouřím oči. Rozumím významu každé z chran, dohromady mi ale říkají jen hlouposti. Mezi tím, co padlo, nejsou symboly vzduchu ani vody, není tam vůbec nic, podle čeho by se dalo předpovědět počasí.

Když se natáhnu pro učebnici, Favá se zamračí. Nevšímám si jí, snažím se získat čas. V poušti, kde tato umění vznikla, jsou předpovědi týkající se deště klíčové. Tyto věštby jsou proto v knize rozebrány dost podrobně, ani tak tam ale není nic, co by mi pomohlo. Zdá se, že každá věštkyně vykládá kostky po svém a jejich metody si často navzájem odporují. Když je čtu od středu, vidím sbírající se temnotu, což by mohlo znamenat dešťové mraky. Pokud je ale čtu od severu k jihu, žádná temnota tam není.

„Nuže?" pobídne mě Favá.

„Bude…" vykoktám. Není to nepravděpodobné.

„Víš to jistě?" zeptá se stařena.

Vydechnu. „Ne."

Přikývne. „Měla jsi důvěřovat svému instinktu. Kdyby ses měla řídit tímto hodem, můžeš si zrovna tak dobře hodit mincí."

„Ale… co ta magie?" Pokud kostkám nemůžu věřit, jaký má tohle všechno smysl? Mám spoustu otázek, které bych chtěla položit – kdo jsem, kým se mám stát –, ale přijde mi jako ztráta času strávit roky studiem nějakého umění, abych nakonec odpovědi jen odhadovala.

„Tu ovlivňuje naše otázka," odpoví Favá, „a to jak ta, co splyne ze rtů, tak ta v našem srdci. Někdy zkrátka netušíme, na co se máme tázat."

„Takže když se nezeptám, jestli mě ušlape kůň…" přemýšlím nahlas.

„Samy od sebe nám *alagaj hory* neřeknou nic," praví stařena. „Déšť představuje jemnou rovnováhu živlů, nikoliv konstantu jako rozednění. Je-li ve hře tolik proměnných, často musíš hodit několikrát, než se přiblížíš k odpovědi."

Nacvičeným pohybem kostky sebere. „Pověz mi, Olivo vá Leesha, na co se mám zeptat nyní?"

„Jestli si zítra máš vzít deštník," opáčím.

Z krku se jí vydere suchý zvuk, který vzdáleně připomíná smích.

Hodin strávených v Komnatě stínů se děsím, prozatím to ale pustím z hlavy a jsem vděčná, že jsem pryč z tíživé temnoty Faviny třídy. Když se přidám k Selen a ostatním, zrovna se převlékají do oděvů na *šarusák*.

Z téhle části dne mám taky strach, Selen je ale okamžitě u mě a zakryje mě svým tělem. Otočím se k ostatním zády a svléknu si šat. Spolužačky nosí jednoduché bavlněné spodní prádlo, které se dá sundat hned, já mám ovšem na sobě tradiční krasijské bido – dlouhý pás hedvábí, který se mnohokrát ovine mezi nohama a kolem boků. Tvrdím, že tím ctím tradici, ve skutečnosti se ale cítím líp, když jsem pevně zavinutá, aby si žádná z dívek nevšimla, že mé tělo vypadá jinak.

Neudržím se a rozhlédnu se kolem. Ta odlišnost se s věkem prohlubuje. Spolužačky mají čím dál výraznější křivky – Minda vypadá jako dospělá žena, zbytek to čeká co nevidět. Matka a babi jsou také dost vnadné, já ale rostu jen do výšky a nabírám svaly.

Matka soudí, že je to kvůli poměru ženských a mužských hormonů. Krvácím a můj hlas je hlubší, než by se mi líbilo, nemám ovšem ani zarostlou bradu, ani ženské křivky. Podle vévodkyně se můžu dočkat jednoho nebo obojího, nebo také ničeho.

„Jak zlé to bylo?“ zeptá se mě Selen, zatímco si oblékám volné kalhoty a kimono, co nosíme na cvičiště.

„Pokárala mě,“ odvětím, „a potrestala mě třemi hodinami v komnatě.“

„Třemi?!“ vykřikne Selen. „Noci! Jenom za to, že jsi přišla o pár vteřin pozdě?“

„Jednou za to zpoždění,“ vysvětlím, „a dalšími dvěma za to, že jsem se usmála tvé poznámce, že je starší než písek.“

Promne si šíji. „Sakra, tak to promiň.“

„Jsme si kvit.“ Položím jí ruku na paži. „Děkuju za ten květináč.“

„Není za co,“ odpoví Selen. „Stejně bych z něj ten zjádřený kořen nevytáhla.“

Když se s učednicemi vytrousíme na dvůr, Wonda už tam na nás čeká. Veliká žena odložila svou zbroj a zbraně stranou, ve volném bavlněném oděvu ovšem nevypadá o nic méně nebezpečně. Tradiční šat na *šarusák* je černý nebo bílý, její je však tmavě zelený a symbolizuje její bojový styl, jenž představuje kombinaci krasijských technik boje nablízko a theského boxu. Podle Favy jde o svatokrádež, já jsem ale Wondu nikdy neviděla prohrát, a to ani se slavnými krasijskými válečníky. Čeká na nás v postoji na jedné noze, šlapku druhé opřenou o stehno. Je nehybná jako strom.

Shromáždíme se na dvoře a rozestavíme se do úhledných řad. Wonda dá nohu na zem a navzájem se ukloníme. Pak se pustíme do postojů zvaných *šarukin*.

Mnohé z nich jsou krasijské: objetí nebes. Lití vody do lavoru. Útok zmije. Osamělý minaret. Jiné *šarukiny* vymyslela Wonda: vítr láme větev. Kácení stromu. Sklízení úrody.

Pohybujeme se jako jeden, zhluboka dýcháme a stejně jako naše učitelka se přesouváme z jednoho postoje do druhého. Pohyby jsou klidné, přesto cítím, jak se začínám potit, protože namáhají svaly a testují hranice mé ohebnosti.

Matka trvá na tom, že se je musejí naučit všechny bylinkářky. Je to další pozůstatek války, mě ale *šarusák* vždycky bavil a cvičím ho od chvíle, co jsem se naučila chodit. Ty pohyby představují jediný okamžik, kdy má mysl zpomalí a já jsem v klidu.

Bohužel brzo končíme. Wonda se narovná a znovu se nám ukloní. „Najděte si někoho do dvojice, holky."

Obratem se Selen vytvoříme dvojici. Jsme větší než ostatní učednice a s kotlinskou princeznou by se tak jako tak žádná z nich zápolit neodvážila, i když mně by to nijak nevadilo. Já jsem během tréninku přesnější, Selen zase dokáže jednotlivé techniky líp uplatnit během boje. Wonda zahvízdá a ostatní přihlížejí, jak si se Selen vyměňujeme údery a kopy. Jdou snadno odrazit, zatím jen testujeme obranu té druhé a kroužíme kolem sebe.

„Dávej si pozor." Zamrkám, abych odvedla její pozornost. „Líčení už jsem si pokazila, takže nemám co ztratit."

Selen zakejhá, protože tuhle hru dobře zná. „Jen pojď. Udělám ti ještě lepší monokl než před týdnem."

„Za to se Elona pořád zlobí," opáčím. Zmínit se o její matce je nejjistější způsob, jak se jí dostat pod kůži.

„Zato když jsi mě bouchla tak, že jsem měla ucho jako květák," zavrčí, „to se mohla smíchy potrhat."

Bez varování vyrazí, míří na stehno. Já se včas bráním, byla to ovšem lest; když Selen zaútočí jinde a popadne mě za límec kimona, můžu se jen proklínat. Hladce se přetočí a použije mou váhu a setrvačnost, aby mě přehodila na záda.

Snažím se vysmeknout, Selen mě však pevně drží za rukáv a podtrhne mi ruku, kterou se podpírám. Dopadnu tváří na udusanou hlínu cvičiště a znovu si ušpiním obličej, dnes už podruhé.

Selen se ani na okamžik nezastaví, přehodí mi nohu kolem krku a drží mě v sevření, ze kterého se nemám jak dostat. Zaberu a zvednu se na nohy i s ní. Ostatní učednice hlasitě zalapají po dechu. Selen nepovolí, visí sice hlavou dolů, její stehna mě ovšem stále svírají a odpírají mi dech a krev. Zapotácím se a poklepu jí na nohu. Hned mě pustí a já ztěžka oddechuju.

„Dobrá práce, Sel," řekne Wonda, když vztekle praštím do země. „Olivo, sledovala jsi její ruce, měla ses ale zaměřit na nohy. Mindo, Ulano, jste na řadě."

Během našeho příštího zápasu se soustředím na její nohy, Selen ovšem zase vyhraje. Napotřetí se pokusíme jedna druhou složit ve stejnou chvíli. Obě skončíme na zemi, nedopadne to ale podle našich představ. Podle Wondy je to plichta.

Nerozumím tomu. Jsem silnější než Selen, i kdybych se to ovšem před ostatními holkami nebála dát najevo, nejspíš bych ji neporazila. Navíc mám pocit, že se taky drží zpátky.

„Ten útok jsi měla předvídat, Olivo," prohlásí Wonda, když propustí zbytek třídy. „Musíš vědět, kdy si počkat a kdy zaútočit. Jednou na tom může záviset tvůj život."

Vím, že to myslí dobře, dneska ale celý den jen zklamávám učitelky a nevím, kolik toho ještě snesu. Mičiny copy drží, já si je ovšem rozpletu a rozpustím si vlasy, abych z nich vytřepala aspoň trochu hlíny. Nechám je spadnout přes šrám na tváři, který mám od toho, jak jsem spadla na zem.

Wondě to neujde. „Taky jsem je takhle nosila." Pokyne rukou k jizvám na jedné straně obličeje. „Dokážou toho dost zakrýt, zároveň se ale pak člověk stydí za věci, za který by se stydět neměl. Jo, budeš mít monokl, ale je zaslouženej, vydřenej. Mistr Kaval mi jednou zkroutil ruku takovou silou, že jsem měla rameno dva týdny úplně modročerný."

Je to dost zvláštní způsob, jak mě povzbudit, chápu ale, jak to myslí, a tak si vlasy stáhnu dozadu. Vadí mi, že tu modřinu někdo uvidí. Je to známka mého selhání a babi k tomu určitě bude mít plno řečí, mě už ovšem unavuje, že se mám pořád za něco stydět. Pro matku nebo Favu možná nikdy nebudu dost dobrá, kapitánka Wonda ale ví, že se snažím.

Souhlasně přikývne a usměje se. „Tvoje máma mi pověděla, že s tebou pojedu na výlet po okrskách. Užijeme si to, i když nesmíme mimo velechrany."

„Je divočina vážně tak nebezpečná?" zeptám se. „Má se Selen s ostatními bát, že je schvátí Jádro?"

„Ale jdi." Wonda jen mávne rukou. „Vážně o tolik nepřicházíš, Olivo. Hlídky drvoštěpů vybily všechny jadrnce kolem velechran, když jsi ještě byla v plenkách. Já a tvůj strýček Gared jsme na to dohlídli. Jednou dvakrát do roka se nám nějakej jadrnec zatoulá do pohraničí, musela bys ale jít celý dny, abys nějakýho aspoň zahlídla. A o takový se Chraněný děti postarají dřív, než se o nich vůbec dozvíme. Během výletu ještě nikdy nikdo žádnýho neviděl, i když se možná ve škole šeptá něco jinýho."

„Tak proč je to pro mě moc nebezpečné, i když budu mít po boku kapitánku matčiny palácové stráže?" Zvednu obočí a doufám, že se nechá zviklat pýchou a že mě nechá jít s ostatními, jen co unikneme slídivým očím vévodkyně.

Wonda zaváhá, pak ale promluví o něco hlubším hlasem. „Noc je vždycky nebezpečná, Olivo, a během novoluní to platí zvlášť. Tvoje máma ti to zakázala a hotovo."

Připomene mi tím, jak se věci mají. Wonda mě miluje. Věří ve mě. Stejně jako všichni ostatní je však matčiným poskokem a bude mě držet zkrátka, ačkoliv sama uznává, že se není čeho bát.

Zbytek dne proběhne v podobném duchu. V chemii si nedokážu poradit se záplavou rovnic, v biologii se docela držím. Pak přejdeme do Chranařské akademie.

Chranařství je opakem bylinkářství, ve třídě jsou hlavně kluci, Selen ovšem nepatří k těm, kdo se lekají přesily. Vybere si místo v jejich středu a z modřiny na mém obličeji vyčaruje příběh, který se směle vyrovná hospodským povídačkám z dob války s démony. Z jejího úderu je najednou poslední zoufalý útok, jenž pouze pozdržel mé neodvratné vítězství.

Knihomolové jsou z jejího vyprávění úplně paf. Přeruší ji až učitel, můj děda Erny, když nám bouchnutím rákoskou naznačí, že se máme pustit do práce.

Potom přejde k mému ponku a sleduje, jak se do zatím nevypálené hliněné střešní tašky snažím neobratně vyrýt chranu proti větrným démonům. Démoni se liší podle prostředí a chrana proti jednomu druhu je proti ostatním bezmocná.

Chrany proti nejčastějším druhům démonů – skalním, větrným, lesním, ohnivým, vodním, měňavým a mozkovým – znám nazpaměť, a navíc ještě snad sto dalších. S jehlou a nití umím vyšít takové chrany, že mi pak ty šaty všichni závidí, a občas se dokonce dočkám i pochvaly od matky.

Tady je to ale stejné jako v Komnatě stínů, s nástroji jsem dost nešikovná a zhruba v polovině případů chraněnou věc rozbiju.

„Víc se s tím mazli, Olivo." Ernyho hlas je nekonečně trpělivý, přesto se nemůžu zbavit dojmu, že jsem ho zklamala. „Nevyšíváš. Zkus si tu chranu v duchu představit a pak každou její čáru vytesej jediným pohybem." Vezme si neporušenou tašku a rychlými a úspornými pohyby na ní vytvoří požadovaný symbol.

Když vidím, jak jednoduché to pro něj je, stydím se před ním dál trápit, a tak se ho raději na něco zeptám. „Proč pořád ryjeme chrany do tašek, když máme velechrany?"

„Démoni se kdysi stáhli ze světa a lidstvo zapomnělo, jak se jim bránit. Když se pak vrátili, málem jsme přišli o všechno," odpoví děda. „Pokud nejsme úplně hloupí, znovu si chrany vzít nenecháme."

„Démoni se neukázali tři tisíce let," řeknu, i když si nejsem jistá, jestli tomu příběhu věřím. „To je na pamatování hodně dlouho."

Erny si povzdechne. „Děláme, co můžeme, Olivo. Zbytek je na Stvořiteli."

„Není to fér." Selen přechází po dlážděné podlaze sem a tam, já si zatím na konci dne myju obličej. „Ta výprava je dost bezpečná, aby na ni mohla veškerá mládež z celého vévodství, ale ty musíš být pod zámkem v nejbližším hostinci?"

„Mně to neříkej." Zkontroluju se v zrcadle a potěšeně si všimnu, že škrábanec na tváři už skoro není vidět. Zranění se mi vždycky hojila dost rychle. „A když budeš mít smůlu, spadneš do toho taky."

Selen otevře pusu. „Jakto?"

Smutně se usměju. „Vévodkyně mi slíbila, že u sebe budu mít kamarády, aby mi dělali společnost."

Zavrtí hlavou. „Za války s démony byl táta možná velký hrdina, ale jestli vezme zpátky svůj slib, že můžu za hranice velechran, pozná, co je skutečné peklo. A je mi úplně jedno, co si o tom myslí vévodkyně."

„Na něm přece vůbec nesejde, Sel. Pokud mu to matka poručí, strýček Gared ji poslechne."

Selen si založí ruce na hrudi. „Jestli to udělá, tak jim prostě uteču."

Zvednu obočí. „A jak přesně to hodláš provést?"

„Stejně, jako bys to měla udělat ty." Ztiší hlas, i když jsme v komnatě samy. „Stačí dát noc předtím Wondě a Miče do čaje kapku čarovníku a nebekvítku. Takové trošky si vůbec nevšimnou. Neuspí je to hned, ale až je to položí, probudí se až v poledne. A ta výprava začíná ráno. Než se proberou, můžeme být od velechrany spoustu mil."

Selen mluví se značnou sebejistotou, já ale zavrtím hlavou dřív, než se jí stihnu nakazit. „Průvodci budou vědět, že to nemáme povoleno. Všichni v Kotlině nás poznají."

„Jako holky," odtuší.

Zarazím se. „Jak to myslíš?"

„Můžu z tátovy zbrojnice ukrást dvě zbroje a helmy." Mrkne na mě. „Poprosím Perina, aby je schoval pod kočár. Nenápadně se vytratíme a hned za statkem se přidáme ke skupině balíků. Kluci se nemusejí doprošovat jako my holky, ty poplácají po zádech a táta jim půjčí zbroj. Nikdo si nás nevšimne."

Uvědomím si, že má pravdu, a vzrušením se mi sevře žaludek. Takhle by nás nejspíš nepoznala ani Wonda.

„Jenže až se vrátíme, čeká nás Jádro."

Selen pokrčí rameny. „Do hladomorny nás nehodí. Dopadne to stejně jako vždycky. Řekneme, že nás to hrozně mrzí, a slíbíme, že už to nikdy neuděláme. Jestli se budou zlobit hodně, tak nás možná seřežou. Pár týdnů budeme sekat dobrotu a pak se na to všechno zapomene."

Má pravdu. Generál Gared jí tu cestu nejdřív taky nechtěl dovolit. Musela s ním zápasit o každé právo a svobodu, které jejím mladším bratrům dopřával zcela automaticky. Od chvíle, kdy jsme si chtěly vyzkoušet cvičný souboj, se rvala o každý krůček stejně jako já.

Pokud se chceš raději stát chlapcem, máš mou plnou podporu, slíbila mi onoho dne matka.

Ve skutečnosti mi ale vybrat nedala. Tehdy jsem totiž netušila, jaké to je, být kluk. Vlastně to nechápu ani teď, vždyť jsem pořád sešněrovaná v bidu.

Možná je čas si to vyzkoušet.

4

JSEM DARIN

Jmenuju se Darin Sedlák a všichni tvrdí, že můj táta zachránil svět.

Jsem s tím docela v pohodě. Umřel dřív, než jsem se narodil, takže se mi po něm moc nestýská, a příbuzných mám dost, ať pokrevních, nebo ne.

Zachránit svět znamená reputaci, které se jako rodina jen tak nezbavíte. Úplně cizí lidé mi dávají dárky a projde mi u nich skoro všechno. Zároveň je občas přistihnu, jak na mě zírají a čekají, že udělám něco zázračného.

A když se nedočkají, cítím z nich zklamání.

Máma se mě pokusila ochránit před tím nejhorším. Vzala mě zpátky do Tibbetovy Říčky, vesničky na kraji světa, v níž s tátou vyrostli. Většina lidí vám tu o něm ráda povypráví nějakou hospodskou povídačku, ale za války ho už neznali. Místo toho příhody z jeho dětství nafukují v legendy hodné žakéřských příběhů, protože jsou hrdí na to, že Osvoboditele zažili ještě jako caparta.

Někdy se mi zdá, že tátu potkali úplně všichni, jen já ne.

Nemusím se ani podívat k oknu, abych věděl, že se rozednívá. Většině by přišlo, že je ještě noc, já ovšem vidím, jak se oblohou rozlévá přicházející světlo.

Východ slunce nemám zrovna v lásce. Světlo mě nepříjemně píchá a sebere mi noční oči, takže jsem až do večera napůl slepý. A dotek slunečního žáru na mé kůži připomíná rozžhavenou pánev. Když se zapomenu zahalit, snadno se spálím.

Většina světa vstává se sluncem. Rostliny se točí, hmyz bzučí, protože se otevírají květy. Probouzejí se zvířata i lidé. Slyším každý krok, každý

zvuk těch nespočetných bytostí, jež se protahují, vstávají, dupají a hledají něco k snědku. Cítím každé jídlo, každý tělesný úkon, každou mydlinku.

Všechno to vnímám, a navíc naráz. Je toho tolik, že si musím dávat pozor, aby mě to nezavalilo.

Nejradši bych utekl, nejdřív si ale musím jako každé ráno splnit svoje povinnosti.

Práh statku dědy Jepha překročím dřív, než zakokrhá kohout. Na dvorku je bezpečno, děda ovšem nemá rád, když jsem venku moc brzo. Tvrdí, že jsou z toho zvířata nervózní.

Popadnu proutěný košík omotaný plátnem, co stojí vedle dveří, a rozběhnu se ke kurníku. Rozčileného kvokání si nevšímám. Seberu vajíčka dřív, než si ptáci stačí naplno uvědomit, že tam jsem, a žonglérskými pohyby je dostanu do košíku.

Dědovi vadí, když s nimi žongluju, já se ale chci stát žakéřem, takže musím trénovat. Hodně jsem nad tím přemýšlel. Jiná povolání se mi zdají moc pracná, a když do města přijde cizí žakéř, nikdo si ho nevšímá. Můžu se vydat někam, kde mě nikdo nezná, a oni se ke mně budou chovat jako k normálnímu člověku. A pokud mě přece jen prokouknou, vyrazím někam jinam.

Otevřu dveře kurníku a rozhodím po dvorku zrní, pak vletím dovnitř, abych vajíčka nechal na stole v kuchyni, dokud dům ještě spí. O chvilku později sedím na stoličce u první krávy. Jak se míhám od jednoho stání ke druhému, jsou stejně překvapené jako slepice, zároveň jsou ovšem vděčné za rychlé a zručné podojení.

Když mléko odkládám do chladírny, okna statku jsou ještě pořád temná. Rychle plním zbytek povinností. Koním vaky na krmení, prasatům pomyje. Dál je na řadě studna, sušírna, udírna a silo. Proháním se hospodářstvím jako vítr, všude se jen mihnu, protože závodím s rozbřeskem.

Starý kohout se probudí. Nesnáším toho ptáka. Nadechne se zrovna ve chvíli, kdy doplním dřevo do topeniště, což je můj poslední úkol. Zakryju si uši a uteču – než začne vřískat, chci být co nejdál.

Beru to přes úhory a husté remízky, kde to jde, tam se držím ve stínu. Přeskočím široký potok a všimnu si jemných prohlubní, které do kamenů vyryly předchozí generace. Můj táta k nim nejspíš patřil taky. Tohle

je nejrychlejší cesta ze statku na Náves. Jít místy, kudy procházel i on, je jako číst jeho deníky – poznávám ho tak o kousek líp.

Když dorazím na Náves, slunce je pouhý pruh na obzoru, přesto už jsou ve vzduchu cítit máslové sušenky tety Selie. Nechala na okně celý tác, aby vychladly. Seběhnou se mi sliny a zakručí mi v břiše.

Selia Jalová je starostka a hlava domobrany Tibbetovy Říčky. Ve skutečnosti není mou tetou, máma ale vždycky říká, že rodina není jen o krvi. Ostatní děti jí potajmu přezdívají Stará Jalovice. Všichni kromě mě se jí bojí.

Přitáhnu se po zdi nahoru a nakouknu oknem dovnitř. V kuchyni nikdo není. Rychle si nacpu sušenku do pusy a nechám si jí omámit smysly. Za hodinu ztvrdnou a změní se v drolivou pochoutku, kterou si teta Selia ráda dopřává k čaji, ale takhle přímo z trouby jsou ještě teplé, voňavé a měkoučké. Recept je jednoduchý, stačí máslu dopřát dost prostoru a nerozmělnit ho přemírou ostatních chutí. Nabírám z tácu oběma rukama a cpu si kořist do kapes.

„Darine Sedláku, věděla jsem, že jsi to ty, kdo mi krade sušenky!"

Selia vtrhne do kuchyně a já ztuhnu. Počíhala si na mě. Měl jsem ji ucítit, nechal jsem se ale unést vůní dobroty.

„Promiň, teto Selio," odpovím, ale jak mám zuby plné laskominy, zní to jako „pomiň, edo Felio".

Její výraz se nezmění, pach ovšem přejde z rozčilení do pobavení a všimnu si, že jí cukají svaly kolem koutků. „Stačilo si říct, Darine. Odepřela jsem ti snad někdy sušenku?"

To ne, to je pravda. Vždycky mi ale nabízí ty nejstarší, ty ze včerejší várky, které má v hliněné dóze na stole.

Polknu. „Přímo z pece jsou lepší."

Selia si založí paže na hrudi. „I tak jsi mohl zajít dovnitř a poprosit."

Ohlédnu se přes rameno na vycházející slunce. „To nestíhám." Ukradnu ještě jednu sušenku a jsem pryč dřív, než může začít nadávat.

Vzápětí se ozve školní zvon, já si ale nasadím kápi, rozběhnu se směrem k Mokrým Blatům a snažím se držet ve stínech. Světlo mě ovšem píchá do očí i tak a motá se mi z něj hlava.

Blatům lidé dost křivdí. Když si na ně vzpomenou, vybaví si rýžová políčka – promáčená, smradlavá a prolezlá brouky. Na okrajích mokřadů

je ale překvapivě příjemně a dá se tam najít spoustu míst na rybaření a chladných a stinných úkrytů, kde člověka nikdo neruší. Perfektní skrýš před ranním hicem.

Probudím se až po poledni a cítím se báječně. Dorazím sušenky, co mám v kapse, a najdu si úsek, kde se dá plavat, abych se ochladil. Když mám dost, vylezu na strom, vytáhnu svůj nástroj a zkouším jednotlivé píšťaly. Jedna nota nezní správně. Zavřu oči a přejedu po rákosu palcem. Je v něm nepostřehnutelná prasklina.

Přejdu k vodě a odříznu si nový rákos, pak se vrátím na strom a vytáhnu ladicí sadu. Nejprve rákos přiříznu do požadovaného tvaru a potřu ho rychleschnoucí pryskyřicí, pak opatrně rozvážu hrubý provázek, který píšťaly drží pohromadě. Než je všechny vyčistím, pryskyřice je suchá, a tak můžu nahradit vadný kus. Svázat je tak, aby vytvořily jeden nástroj, není nic jednoduchého, pro mě je to ale hračka, protože už jsem to dělal spoustukrát.

Znovu vyzkouším jednotlivé tóny. Jsem spokojený, a tak začnu hrát.

Za chvíli zaslechnu hlasy. Děti z Blat nejspíš mají po škole, a tak si přišly zaplavat.

Jakmile se k nim donese moje hudba, dají se do smíchu. Točí se dokola, civí nahoru na stromy a snaží se uhodnout, ze kterého z nich se line.

„Učitelka už to s tebou vzdala, Darine Sedláku!“ zavolá Ami Rýžová. „Když dělá docházku, ani se neptá, jestli tam jsi!“

Zahraju o něco veseleji, přidám se hudbou k jejich smíchu. Zpátky do chaosu nacpané třídy by mě nedostali ani párem volů.

„Pojď s náma plavat!“ řekne Rej Bláto. „Slibujem, že se nebude počítat!“

Ostatní se chechtají. Nemyslí to zle. Cítím jen hravost. To pozvání je upřímné. Je to tak vždycky a já z toho mám radost.

Přesto s nimi nikdy nejdu.

Děti v Říčce nejsou kruté, zároveň mi ovšem nerozumí. Ze školy mě nevyhnala matematika, pravopis ani jeden konkrétní spolužák. To všichni dohromady. Povyk, pachy, neustálé švitoření. Nutnost mačkat se v jedné místnosti s ostatními, kteří z ní vytlačují vzduch.

Takhle je to lepší – v bezpečí stromů, daleko od cákání a vřeštění, a přesto zapojený svou hudbou. Občas si řeknou o písničku a já jim občas vyhovím, většinou si mě ovšem nevšímají, což mi nijak nevadí.

Když se před večeří oklikou vracím k dědovu statku, slunce už zapadá. Soumrak miluju zrovna tolik, jak moc nesnáším rozbřesk. I nepřímé sluneční světlo je jako veliká pěst, co mě během dne svírá. Teď ale ten tlak povoluje a mně je, jako bych se probouzel. Moje smysly vnímají víc a mám znovu svoje schopnosti.

Jsem skoro doma, pak si ale všimnu čerstvých rýh v kůře vysokého stromu, které pulzují unikajícím teplem.

Zapátrám očima kolem sebe a spatřím podobné stopy na dalších stromech. Vidím, kde ta bytost skočila na zem a nechala v půdě dva veliké otisky nohou s drápy.

Lesní démon.

Většinu jadrnců jde rozdělit na dva druhy – usedlíky a tuláky. Usedlíci obvykle noc co noc loví ve stejné oblasti. Tuláci se přesouvají a při hledání kořisti následují zvířecí cestičky a zvuky. Často putují mnoho mil a přecházejí z jednoho kraje do druhého.

Když táta zničil úl démonů, jadrnci ve Svobodných městech do jednoho pomřeli, Tibbetova Říčka na to ale byla moc daleko. Na druhou stranu jich tady vždycky bývalo míň a domobrana tety Selie už před lety vybila všechny usedlíky.

I tak se ovšem občas někomu na pozemku objeví tulák. Pokud najde nějakou kořist, může se z něj stát usedlík. Je těžko uvěřitelné, že se tenhle poflakuje tak blízko velechrany, aniž bychom si ho všimli, tyhle stopy jsou ale staré nanejvýš den.

Démoni nenávidí sluneční světlo ještě víc než já. Já se na slunku spálím, oni rovnou vzplanou. Předpokládám, že taky vždycky dlouho před úsvitem cítí váhu rána. Utíkají před ním pomocí kouzel, prostě se rozplynou, stanou se nehmotnými a stáhnou se zpět pod zem skrz jeden z přírodních průduchů, jimiž magie uniká z Jádra.

I tuláci ovšem mívají svoje zvyky. Jadrnec se tedy příští noc vynoří z toho samého průduchu, kterým prve unikl před sluncem, což znamená, že tenhle démon je pořád poblíž.

Zhluboka se nadechnu a pomalu vzduch vypustím nosem. Dnešek byl tak klidný. Musím o tom povědět dospělým, i když už vím, co řeknou.

Když máte tátu, co zachránil svět, lidi toho od vás dost čekají.

Předstírám činnost ve stodole, ve skutečnosti jsem se ale hlavně potřeboval dostat z domu. Raději budu dospělé poslouchat odtud, než abych tam seděl s nimi a oni mluvili, jako bych byl neviditelný.

Poté, co se dozvěděla o tulákovi, přišla teta Selia se svou ženou Lesou na náš statek. Myslel jsem, že si na mě bude stěžovat, že jí kradu máslové sušenky, ona se o tom ovšem vůbec nezmínila.

„Ten kluk se musí naučit, jak se o sebe postarat, Ren," řekne děda.

Máma si odfrkne. „Kolik let bylo tobě, Jephe Sedláku, když ses na svým pozemku poprvé postavil démonovi?"

„Moc. Což dobře víš." Děda škrtne sirkou a potáhne z dýmky. „Chci věřit, že jsem svoje děti vychoval tak, aby byly lepší než já."

Na to máma nic neodpoví. „Co si o tom myslíš ty, Hary? Je na to Darin připravenej?"

„Dávno zná všechny písně i pozpátku," odvětí mistr Koulík. „Potřebuje jenom… trochu sebedůvěry."

To řekl hodně kulantně.

Nejde úplně o to, že bych se démonů bál. V noci se toulávám sám od chvíle, kdy jsem se naučil chodit. A jadrnců jsem za tu dobu potkal spoustu.

Jsem ale dost chytrý na to, abych se jim vyhnul. A oni teď chtějí, abych svými píšťalami jednoho zavolal přímo k sobě.

„Jedinej způsob, jak získat jistotu, je praxe," řekne Selia. „Nebude na to přece sám, my s Harym tam budem taky."

„Zítra je novoluní," poznamená máma.

Selia se posměšně uchechtne. „Za posledních deset let jsme tu neměli nic než pár tuláků. Ať nám ten kluk předvede, co umí."

„Jo, dobře," svolí nakonec máma. „Asi je načase, aby se naučil rodinnýmu řemeslu."

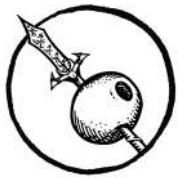

5

MADŽÁOVÉ

Královský kočár nevyčnívá tolik, jak jsem se bála. Jiné mocné rodiny z hlavního města vyslaly své děti na cestu po okrscích v mnohem křiklavějších vozech.

Matka dává před zdobností přednost spolehlivé jednoduchosti. Její kočár je důstojný, ale prostý a je navržený tak, aby odolal drápům démonů i milnským ohňometným zbraním. Pod leštěnou dýhou na stěnách a střeše se skrývá chraněné sklo, které je silnější, tenčí a lehčí než ocel.

Jakkoliv je však vůz sám poměrně nenápadný, matčini jezdci kolem bohužel přitahují dost pozornosti. Kotlinští kopiníci byli odjakživa stejně okázalí jako jejich vůdce, kapitán Gamon – pod světlemodrými varkoči a žlutými plášti mají dřevěné zbroje zdobené barevnými laky, na přilbách mají pera.

Vždycky jsem se ráda dívala, jak se nesou při pořadovém cvičení na nádvoří, kopí vztyčená v přesně vyrovnaných řadách jako štětiny řídkého kartáče. Tady ale hlasitě upozorňují na mou přítomnost ve chvíli, kdy bych dala cokoliv za anonymitu. Když se po nás bude celá výprava neustále otáčet, Selenin plán nevyjde.

Proplétáme se Drvoštěpskou Kotlinou. Jsme v čele průvodu, který je čím dál početnější.

Dneska se v každém okrsku shromažďuje mládež. Ministr turismu odhaduje, že jen z hlavního města nás bude přes tisíc. Někteří z domu vytáhnou paty vůbec poprvé, pro jiné je státem placená záminka cestovat a nakupovat každoroční tradicí. Průvod proto následuje ohromné množství různých obchodníků, jako by nestačili ti, jež potkáme na nespočetných tržištích, která navštívíme.

Pár šťastlivců se veze v kočárech nebo na koních, většina jde ovšem pěšky nebo se těsní v povozech tažených mezky.

Ulice Drvoštěpské Kotliny se zvláštně klikatí, spleť zpestřují náměstí, políčka a remízky. Pravidla praktičnosti tu svým tvarem a velikostí popírají i domy.

Nejde o práci nějakého šíleného stavitele. Při pohledu seshora se všechna ta podivnost poskládá do linek matčiných velechran – kouzelných čar, jež z okolí Sají magii a přetvářejí ji v odpuzení, které démoni nesnesou.

„Naší první zastávkou bude Nový Rizon, místo nejslavnějšího střetu bitvy za novoluní, k níž došlo v roce 333 po Návratu."

První ministr Arther se do toho opravdu položil – proměnil kočár v učebnu a vypráví nám o dějinách jednotlivých okrsků Kotlinského vévodství. Je to tak šíleně nudné, až si skoro říkám, že jsem měla zůstat doma.

Podívám se z okna a zahlédnu Mindu a ostatní spolužáky, co za námi jdou pěšky. Druží se se skupinou z Chranařské akademie a smějí se. Závidím jim.

„Bylo to právě v těchto místech, kde byl Arlen Sedlák spatřen, jak se vznáší na nočním nebi, září a Saje sílu z první velechrany, aby následně zástupy démonů počastoval ohněm a blesky."

„Takhle se to určitě nestalo," namítne Selen. Mně se to taky nezdá, na druhé straně je to takto vyobrazeno na malbách v každém chrámu odsud až do Krasie.

„Já u toho nebyl," uzná Arther, „mluvil jsem ale se svědky, kteří to viděli, a o Osvoboditelových kouzelných schopnostech jsem se mohl přesvědčit osobně. Nejde o výmysl, nýbrž o ověřený historický fakt."

Podíváme se se Selen na sebe, ani jedna z nás se ovšem dál nehádá.

„Ta bitva byla první zkouškou velechran, jež tvá matka postavila kvůli těm, kdo prchali před Krasijci," pokračuje Arther. „Armádě tvého otce se z cesty klidily celé vesnice, které opustily domy i pole a do Kotliny si často donesly jen své zvyky a holý život."

Armádě tvého otce. Ta myšlenka je hodně zvláštní. S otcem jsem se setkala jen jednou, před čtrnácti lety, těsně po konci války s jadrnci. Přijel tehdy do Kotliny podepsat Úmluvu o Svobodných městech. Od té doby už se tu z politických důvodů neukázal.

Ještě mi nebyly ani dva roky, takže si toho moc nevybavuju, vzpomínám si ale, že byl opravdu vysoký a na sobě měl volný oděv a kolem hlavy duhu, jak drahé kameny v jeho koruně odrážely světlo. Když mě vzal do náručí, bylo mi tam jako na nejbezpečnějším místě na světě. Zapomněla jsem, co říkal, jeho nádherně hluboký a uklidňující hlas jsem ovšem cítila až v kostech. Údajně jsem v jeho náruči dokonce usnula.

Těžko se mi proto věří, že ten samý člověk vedl hordu nájezdníků přes celou Thesu a dobýval malá i velká města, aby jejich muže odvedl do války s démony, vím ale, že je to tak. Ověřený historický fakt, jak by řekl Arther.

Miča prvního ministra pozoruje zcela nevzrušeně, z jejích očí nejde nic vyčíst. Neopraví ho, vůbec se nepokusí hájit otcovy činy.

„Jiný vůdce by uprchlíky nepřijal," pokračuje Arther. „Mnohde je odehnali. Hradiště Angiers jim zavřelo brány. Hradiště Miln posílilo posádku u brodu přes řeku Meznici o další muže. Laktonští kapitáni nebožáky odmítli převézt přes jezero ke svému městu. Pouze vévodkyně Papírová jim poskytla útěchu, ošetřila jim rány a naučila je stavět velechrany, jež se následně propojily s páteřní chranou v Drvoštěpské Kotlině.

Na konci války tu bylo šestnáct okrsků, následující léta však byla ve znamení míru a prosperity, a tak se zásadně zvýšila porodnost. Přibyla tak spousta nových velechran a z Kotliny se stalo nejlidnatější vévodství v celé These."

Ten příběh jsem už samozřejmě slyšela, stejně jako různá vyprávění o tom, jak je matka úžasná, odvážná a obětavá a jak ochrání každého, kdo k ní přijde hledat útěchu. Není divu, že ji lidé milují. Já ji ale mám spojenou hlavně s nesouhlasným pohledem a s tím, jak moc s ní musím bojovat o každou drobnou výsadu, v níž je navíc stejně vždycky nějaký háček. Vzpomenu si, co Perin schoval pod kočár, a přemýšlím, jestli budu mít dost kuráže na to, abych si pro sebe ukradla pár dní skutečné svobody.

Arther drmolí dál, já ovšem poslouchám jenom na půl ucha a dívám se z okna. Mnohé z vnitřních okrsků jsem už viděla, když tam matka mluvila k lidu, zahajovala stavbu nějaké budovy nebo přestřihávala pásku u nových univerzit, veřejných knihoven či špitálů. Do těch vnějších se ale podívám vůbec poprvé. Zítra budu od domova – a od matky – nejdál, co jsem kdy byla. Nasaju do plic vzduch. Už teď se mi dýchá volněji.

Naší první zastávkou je tržiště v Novém Rizonu, kde se u příležitosti začátku cesty sešly stovky lidí. Vydám se za Mindou a zbytkem spolužáků; kluci z Chranařské akademie se stydlivě stáhnou. Doprovod tu mají mnohé dívky, žádný se však nemůže měřit s kapitánkou Wondou, která chodí krok za mnou a tyčí se ve své chraněné zbroji nad všemi ostatními.

„Olivo," ozve se Arther, „byla bys tak hodná a řekla ostatním, kdy byla postavena místní katedrála?"

Stisknu rty, snažím se skrýt svou podrážděnost. Ministr si nepochybně užívá, že má dnes za pomocnici kotlinskou princeznu. Všichni ostatní hned zmlknou, aby si poslechli mou odpověď. Je to ovšem jen další způsob, jak mě izolovat, i když bych tolik chtěla patřit mezi ně.

Dav čeká. Potřesu hlavou, abych odehnala podobné myšlenky, a začnu odříkávat jména a data, která do mě vtloukají od chvíle, co jsem se naučila číst a psát. Žádné z nich ovšem té stavbě nemůže učinit zadost, slova se nemůžou měřit s masivním dómem ani s vysokými sloupy.

Když vejdeme do hlavní lodě, všichni zakloní krk, aby si prohlédli slavnou malbu na stropě. Je tam vyobrazen Arlen Sedlák vznášející se na noční obloze, tělo zářící chranami vytetovanými na kůži, jak ohněm a blesky vyhání démony z Kotliny.

V katedrále se na výročí slouží mše. Matka se jí pokaždé účastní a trpělivě čeká ve frontě na požehnání. Já jsem cvičením na tuhle malbu strávila hodiny, takže už na mě nemá takový účinek, ostatní turisti ale zalapají po dechu. Někteří kreslí chrany do vzduchu nebo se šeptem modlí. Mnozí padnou na kolena, jedna holka se jednoduše rozpláče. Selen protočí panenky a já mám co dělat, abych se neusklíbla.

Následujících pár hodin chodíme po centru, nakonec zamíříme na tržiště. Arther se odpojí a já přemluvím Wondu, aby se stáhla o pár kroků dál, abychom mohly strávit trochu času se spolužačkami. Selen je ve formě a oblažuje ostatní příběhy a vtipy. Smějeme se tolik, až dokonce přilákáme zpátky pár kluků z Chranařské akademie.

Snažím se podobně zbavit i Miči, tu ovšem pokaždé zaujme nějaká cetka, případně se zapovídá s nějakým trhovcem, a tak zůstává blízko. Krasijci jsou přeborníci ve smlouvání a já si nedokážu vybavit ani jeden případ, kdy by za něco zaplatila plnou cenu. Ostatní obdivně přihlížejí, jak snadno si dovede vyhádat slevu.

Brzy ale bohužel zapadne slunce a náš společenský status nás opět oddělí od kamarádů. Spolužáci budou všichni pohromadě v herberku na náměstí, zatímco nám se Selen Arther zamluvil ten nejluxusnější hostinec v Novém Rizonu.

Večeře na pokoj je lahodná, z náměstí je sem ale slyšet hudba, zpěv a divoký smích a já si moc přeju, abych tam mohla být s nimi. Abych se aspoň jednou cítila jako součást světa, nikoliv jako pouhý pozorovatel.

Selen to zjevně vnímá stejně. Kdybych s sebou neměla celý průvod, přišla by na způsob, jak za nimi proklouznout. Místo toho se mnou hraje karty. A když jdeme spát, z náměstí k nám pořád doléhají zvuky veselí.

Okružní cesta už trvá několik dní. Kolem některých vesnic jen projedeme a skoro nic se o nich nedozvíme, v jiných je toho tolik, že bychom si to nestačili prohlédnout ani za týden. Většina se ale podobá Novému Rizonu – obejdeme pár významných míst, pak nakoupíme na tržišti, načež nás Wonda odvleče do hostince. Jednotlivé zastávky začínají splývat a naše skupina postupně řídne. Arther se musí vrátit do hlavního města a mnoho starších turistů ho napodobí. Ti mladší jsou ovšem této výpravě připravení věnovat celé léto, a tak pokračují dál.

Konečně dorazíme do Pumpovské Kovárny, jedné z vesnic poblíž hranic, kde se scházejí skupiny vyrážející do divočiny.

Páchne to tu kouřem a rozléhá se tady zvonění opracovávaného kovu. Vím, jak tahle vesnice vznikla. Pumpy byly, stejně jako Chraněné děti, dalším z matčiných experimentů, s nimiž přišla během války. Pomohla jim objevit nové způsoby, jak vyrábět a chranit zbraně a zbroj, a o jejich výrobky teď mají zájem jak Kotlinští, tak Děti.

Kvůli kovárnám se ovšem Pumpy musely vzdát své nomádské kultury. Přijaly matku za svou vládkyni a nechávají se střežit velechranami a na oplátku slouží coby styčný bod mezi vévodstvím a svými divočejšími příbuznými v pohraničí.

Kočár zastaví na náměstí, kde nás vítá hotový obr. Na široké bradě má krátké husté blonďaté vousy, oči stejně ledově modré jako já. Díky kožené vestě bez rukávů vyniknou jeho vypracované paže, na nohou má ošlapané boty a jednoduché kalhoty, které kontrastují se starostovským

medailonem na jeho hrudi. Na tom je vyobrazeno kladivo dopadající na hrot kopí ležící na kovadlině.

„Čau Wondo!“

„Callene!“ Wonda seskočí na zem a obejme ho, pak do něj strčí, ale v dobrém. „Ráda tě vidím.“

„Já tebe taky.“ Když muž otevře dveře kočáru, zdá se, že jeho hlas rozechvívá dřevo. „Malou Olivu a Selen jsem neviděl, co byly…“ jen co nás spatří, údivem vytřeští oči, „… malý.“

Wonda se zasměje. „Jo, tak to už nejsou.“

„Vítejte v Pumpovský Kovárně, princezny.“ Callen se nám ukloní.

Nevzpomínám si, že bych se s ním někdy setkala, to ale není žádné překvapení. Od chvíle, co jsem se narodila, mě občas odvedli do matčiných komnat, aby si mě návštěvníci mohli „dobře prohlédnout“. Pár si jich pamatuju, většina, včetně těch nedávných, mi ovšem splývá.

Zato dobře poznávám výraz, který drvoštěpové nasazují v okamžiku, kdy někoho považují za člena rodiny. Jeho přátelskost je upřímná, starosta ale zároveň znamená další pár očí, kterým budeme muset uniknout.

„Provedeš je tady?“ poprosí ho Wonda.

„Jasně.“ Callen se na nás usměje. „Teď se toho nejvíc děje na tržišti. Město je plný band, co vyrazily na okružní cestu, a tak k nám přišli obchodníci zblízka i zdaleka. Největší rozruch vzbudila karavana z Krasie.“

„Krasijský obchodníky tu přece máte pořád,“ poznamená kapitánka.

Callen zavrtí hlavou. „Nejsou z Nový Krasie, ale z Pouštního Kopí.“

„Tss!“ Miča po těch slovech okamžitě vzhlédne.

I Wonda zamrká. „Čestný slovo?“

Callen ukáže ke skupince pestrobarevných stanů ve vzdáleném koutě náměstí, jež mezi obvyklými otevřenými stánky severských tržišť připomíná malou vesnici.

Pouštní Kopí je domovem takzvaného ztraceného kmene Krasie, Madžáů. Podle toho, jakému historickému výkladu věříte, buď Madžáové během války s démony opustili vojsko mého otce, a jsou tak krvezrádci, nebo byli sami zrazeni mým polovičním bratrem Asomem a se ctí odešli, aby zabránili občanské válce.

Ať je to, jak chce, Madžáové se vrátili do svého odvěkého domova, ohromného opevněného města v oáze Hradiště Krasie, kterému lid mého

otce říká Pouštní Kopí a které se nachází na odlehlé straně Krasijské pouště. To se stalo před patnácti léty a od té doby o sobě nedali vědět. Ozvali se teprve nedávno, když k matčinu dvoru vyslali posla a požádali ji o připojení k Úmluvě o Svobodných městech.

„Matka má brzy přijmout jejich zástupce," poznamenám. „Že by konečně otevřeli hranice?"

Miča za závojem decentně napodobí odplivnutí. „Jsou to špióni."

„Ale jdi," mávne rukou Callen. „Nikomu nic nedělají a my nemáme co skrývat. A přivezli kvalitní zboží, zrovna my to dovedem posoudit."

Pak se nakloní k Wondě a ztiší hlas. Nemám uši jako Darin Sedlák, slyším ovšem líp než většina, takže ta slova zachytím. „Vážně s náma nemůže jít i Oliva? Jestli má Leesha strach, můžu vzít pár Kovárenských a vyrazit s ní sám. Nebude jí hrozit žádný nebezpečí. Démona jsme tady kolem neviděli už –"

V hrudi se mi vzedme naděje, Wonda ji ale okamžitě pošlape. „Paní si to nepřeje." Zní z toho neodvolatelnost, jako když zacvakne zámek. Ruka mi sjede k šatům a dotkne se malé lahvičky schované v tajné kapse. Vytěsnila jsem to z mysli, kontakt s tvrdým sklem mi však připomene Selenin plán, což ve mně znovu probudí nervózní vzrušení i ohromný děs.

Zítra. Už za pár hodin se zbavím Wondy, Miči i všech dalších dospělých, jimiž mě matka obklopila. Budu s lidmi, kteří nemají ponětí, kdo jsem, a bez ohledu na oblečení budu moct vůbec poprvé být sama sebou.

Tedy pokud seberu dost odvahy. Pořád nevím, jestli to dokážu. Nesmím dopustit, aby mě k tomu Selen vyprovokovala, musí to být moje rozhodnutí. Bojím se, že jestli to udělám, Miča s Wondou mi to neodpustí a můj život už nikdy nebude jako dřív.

V Pumpovské Kovárně je to drsnější než v předchozích vesnicích. Nejsou tady žádné velikánské domy, na módu ani luxus si tu nepotrpí. I starosta Callen má oblečení umazané od uhlí a za nehty špínu. Ženy tu chodí oděné podobně jako muži a zpod rukávů jim vykukují pořádné svaly. Mám pocit, že jsou připravené kdykoliv popadnout zbraň a jít bojovat.

Přesto jsou Kovárenští veselá kopa a v hospodách i na tržišti si spolu družně povídají. Náměstí je plné potulných obchodníků, které sem

přilákaly Oslavy letního slunovratu, a kvůli stanům, v nichž vystavují své zboží, se proměnilo v bludiště.

Můj pohled ale přitáhne skupina stanů z Pouštního Kopí. Miča na mě krasijštinou mluví od kolébky a ve škole si pokaždé vyberu krasijská studia, kromě mých učitelů, pár trhovců v hlavním městě a několika diplomatů, kteří navštívili dvůr, jsem se ovšem nikdy nesetkala s nikým ze svého národa. Madžáové nejsou mým kmenem, když ale vstoupím mezi ty pestrobarevné plachty, ponořím se do krasijské kultury víc než kdy dřív.

Mám stejný tíživý pocit, jaký se pokaždé dostaví před zkouškou nebo před matčinou přednáškou. Co když mám špatný přízvuk? Povídá se, že modré oči jsou v Krasii vzácné, netuším ale jak moc. Budu kvůli nim vyčnívat? A co moje kůže? Jsem snědší než Kotliňané, zároveň ovšem bledší než moje sestra nebo Favá.

Shlédnu na jednodušší, ale elegantní šaty, které jsem si na výpravu ušila. Jsou tak odvážné, že jsem je matce raději ani neukázala, Krasijce z nich tedy trefí šlak. Co když se urazí?

Selen mě vezme za ruku. Neřekne nic, já ovšem vím, že mi rozumí. „Pojďme. Budu ti po boku." Vděčně jí zmáčknu dlaň a společně vyrazíme ke stanům.

Miča nám však zastoupí cestu. „Pozor, sestry. Madžáům se nedá věřit."

„Proč ne?" zeptám se.

„Protože jsou *gindžaz*." Miča za závojem nasucho napodobí odplivnutí. „Zrádci. Madžáové opustili vojska Osvoboditele ve chvíli, kdy Šarak Ka zuřil nejvíc. Vrátili se do pouště a ke svým někdejším zvykům a přihlíželi, jak zbylé kmeny bojují ve válce a se ctí umírají."

Selen si dá volnou ruku v bok. „Takže si nemáme kupovat jejich koberce nebo hliněné hrnce, protože nechtěli umřít?"

„Zbabělost by byla dostatečný důvod, Madžáové se ovšem smrti nebáli." Mičin tón je překvapivě jedovatý. „Ne, oni se k Everamovi a ke svým bratrům za noci otočili zády ze zášti."

Nevím, co na to odpovědět. Dějiny jsou k Madžáům vlídnější, Miča u toho ale byla osobně, kdežto já jsem o tom jenom četla v knihách. „Matka říká, že nemáme rozhodnutí vůdce klást za vinu celému jeho národu."